

ЯРОСЛАВ ОРІОН

Тисячоліття християнства

ВИДАВНИЦТВО " ВІДРОДЖЕННЯ "
Австралія 1983

ЯРОСЛАВ ОРІОН

Тисячоліття Християнства

ВИДАВНИЦТВО "ВІДРОДЖЕННЯ"
Австралія 1983

Є інтелектуальні хвороби, як і фізичні. А комплекція інерція й відсутність відваги, щоб позбутись християнської темряви, є важкою хворобою. Привичка і традиція є великою силою й заборолом проти будь-якої зміни. Але в житті нічо не стоїть на місці, особливо речі, які формувались тисячі років тому, в іншому світі, на іншому рівні людського розвитку. Коли стара релігія вмирає, нова повинна народжуватись, такий закон природи. Залишаються тільки форми культурних і звичаєвих надбань, які бережуть ідентичність того чи іншого народу. Ми боїмось того, що не існує й посилаємо патетичні гімни й молитви в порожнечу і все надаремне. Є це дуже сумно і трагічно, що серед дзвінків, ікон і кадила не бачимо правди й задовольняємося готовими кандалами пережитків, хоч і так дуже витріпаних.

Чи ж біблійний Єгова, інtrуз у життєву дійсність, не знав, що він творить і буде? Він же й сам винуватий за все лихо. І треба буде багато часу, щоб біблійний кошмар розвіявся як дим, як примха примітивних умів. Остаточна реальність незнищима й вона мусить існувати, але християнство тільки ілюзія. Остаточна реальність поглибується сьогодні й ніяке ідолопоклонство замерхлих віків її не замінить. Невдалі спроби перекручування і пристосування біблійних слів до науки й розуму дуже невдачні. Забобон це ніж, яким гіпокризія вбиває душу. А ті, що потопають, кличуть надаремне о поміч Божу, яка йде в іншому напрямі.

Всі теологічні розмови кружляють довкруги спасіння, але викинувши розум людина не варта спасіння. Думка напрошується, щоб її думати, а не вбивати й нідти в церковній порожнечі. Чи ж 1000-ліття розбудить гніту християнську атмосферу? Треба сумніватися, бо світ пішов іншими дорогами. Не надіймось, що ті народи, які їдуть на власних підводах, нас підвезуть. Але треба будувати власні підводи. Ми не повинні марнувати свого життя на блукання і 1000-ліття це сліпий кут і руїна. Насильство Володимира, якого Церква навіть "святим" зробила, не оправдалося, а здоровий голос Святослава і протести народу, прогомоніли без результату. Володимир із політичних мотивів і силою проголосив християнство. Людей силою заганяли до церкви, силою забороняли народні звичаї, які рятувались тим, що сплітались із християнством.

Євангелія каже, що "спочатку було слово", але наше рідне слово стало безвартісне й було Церквою потоптане. Це називається, що "Церква дала нам культуру", як голосять ті, що за 1000-літтям Церковно-слов'янська мова покинула церкву аж на еміграції після 2-ї світової війни. Царгородські патріярхи посидали нам чужинців, а наших митрополитів висвячували за гроши, хто більше дав. Ціла хмара християнських "святих" налетіла на нашу знедолену батьківщину й ми

чули про них у церкві, але ні слова про багатирів України, які духом, або мечем боронили своєї батьківщини. Легко було спотворити теплу і шляхетну душу укр.людини християнством, так далеко, що їй сьогодні шукаємо „спасителя” й „покрови” для проводу в житті і в національних змаганнях. Молодь не хотіла брати пліску у церкві, бо піп казав, щоб були як Ребека, Яков, Рахеля, Ісаак, Мордехай і Хаїм.

Вивчаючи релігію, бо ж ми хочемо знати в що віримо, порівняймо мітологію Греції, України, Єдеї та інші мітології світу, на яких виростало християнство. Тоді побачимо, що воно корнями щемить у дуже давніх часах, коли люди навіть у звірів вірили, а небо було так близько, що ангели по драбині злазили на землю, як лише Біблія. Віра в Озіріса й Ізиду в Єгипті тривала довше від Ісуса й Марії, таких подібних до Ісуса й Марії. За часів Соломона жиди мали 30 святынь різних Богів. Християнство нищило старинні манускрипти, пам'ятки культури й вірувань, тільки децо ще вигрібають науковці із забіття. Духовники не розуміють, що християнство постало не зразу, не було, як вони кажуть, „об'явлене”, а ліпилося довгі віки з надбань різних народів. Два окремі вияснення природи й буття, наукове й релігійне, не можуть існувати завжди, бо людське життя й історія не застигли на місці. Людство набирається досвіду й нам те саме треба робити, бо марш історії затопче нас без сліду. „Як би ми вчилися так, як треба, то й мудрість би була своя” – каже Т.Шевченко.

Від забобону до розуму як від воза до авта й локомотиви. На місце астролога прийшов астроном, на місце ворожбита прийшов лікар, а на місце попів, що замінили дервішів, приходить філософ і містик. Людина родиться з вірою в Вижу Реальність і від неї ніколи не втече, бо атеїзм тільки хворобливе зображення. Варвари склали варварські релігії, а сьогодні люди вже по місяці ходили. Чи ж маємо вірити в легенди примітивних часів, коли люди не вміли інакше пояснювати дійсності? Пророки існували завжди в багатьох країнах, коли вони сказали щось нове, раніше не почуте. Людина завжди адорувала те, що вище від неї, починаючи від грому й сонця. Кожний наслідок має причину, а кожна причина є наслідком. Але того колись не розуміли. Забобонні творці релігій мусіли воскрешувати мертвих, замінювати воду в вино, бо це називалося контактом із Богом, або з богами.

Весь світ під знаком хреста це те саме, що під знаком серпа й молота. Пребагаті звичаї цароду не зуміло знищити християнство, це намагається зараз робити большевізм. В західному світі християнство не є більше політичною силовою. Християнські доктрини порожні й недоречні. Множество сект і теологічний хаос і тільки сліпа віра зберігає ще зовнішні прояви християнства. Християнська теологія як підстава урядів абсолютна невдача, бо суспільство її політич-

не життя пішло своїми дорогами.Хорстоке переслідування розуму й науки викликало якраз протилежні реакції.Здобутки цивілізації прийшли за законами Божими, але не за законами християнської Церкви.Шукання правди, щастя і справедливості є дорогою до Бога, а не забобонне 1000-ліття.Докладну історію того 1000-ліття треба написати, але не святкувати ювілей.

Ми дрімаємо в кайданах християнської тиранії, отже потрібне потрясення, або революція, як французька революція, американська революція, революція 1905 р. в Росії, щоб прокинулися ми.Ніщо не помогла революція 1918 р. в Україні. Монашество й попи, як та пошестъ, бо вони вчилися згідно з Євангелією: „Хто бере меч, той від меча гине” й „люби твоїх ворогів”. Світові, а особливо нашій страдниці Україні, потрібна нова сила. Чи не краще святкувати 5000-ліття трипільської культури, яка залишила сліди 9 міст із 10.000 і 15.000 людности, 2500-ліття скитської слави, першого лицарства світу з високим мистецтвом, або безсмертя рідної ідентичності? Наш обов’язок бути громадянами природи й патріотами нашої улюбленої України. Ми ж одержали від народу життя і спільнотність, отже ми в довгу перед народом. Самозбереження основний закон природи, а закон природи є законом Божим. Нова ера перед нами, не вагаймось. Хай станеться, як сказав Куліш: „З мертвих воскресне Україна”.

Про Україну думаймо, бо вона сьогодні пропадає, а ми її самі добиваємо якимсь мітичним небом, якого немає, бо небо кругом нас, тільки ми не вміємо його будувати. Тут наша відвічна територія і хто не має своєї території, той не має джерел життя, той марнує своє життя.. Чи в те, що вірили колись, мушу вірити я? А де прогрес і школа життя? Світ був повний всяких дужів, чарівниць і чортів. Абсурдна мітологія, мертвий догматизм, сліпий фанатизм і недоречна мораль робили життя хворим дивоглядом. Ягве, Аллах, Зевес, Уїцтлі почтлі тільки уява переляканіх і примітивних людей. Будуючи релігії люди завжди хотіли бути на добрій стороні, щоб успокоїти чи підкупити своїх ідолів.

Скільки людство терпіло, годі собі уявити, бо забосон завжди був фанатичний. А в історії християнства 1500 років переслідувань, ненависті, тортур, брехні, інтриг і обману. Поцо ж накидати нові кайдани на себе сьогодні? 19 віків християнства не не підняли людину на вищий плян. Що ж доброго зробила для нас Церква? Вона нищила нашу самобутню культуру, називаючи її поганською, тоді коли сама прийняла форму забобону, підсиленого фанатизмом. Московський нарід „боголюбний” і „богоносний”, як його називав Достоєвський, під покришкою християнства докотився дорогою непогамованого імперіалізму до звіриного комунізму. В західній Європі цілі провінції були зруйновані релігійними війнами. Теологічні драки, ба навіть вбивства в ім’я Христа, були і в нас. Повно в світі болю, смутку і сліз і сьогодні. Церкви не тільки не вдалось цивілізувати світ, але вона поши-

ріла зневіру й цинізм, також моральний упадок. Жахливі Темні Віки Середньовіччя не зачулисься ніколи.

Християнство ітивне й мертвє, не допускає критики і змін, необхідних в історичній ситуації. Для християнства краще вродиться і жити ідіотом, як генієм, тому що „блаженні убогі духом”. Те, що більшість вірить у догми, а радше пасивно відноситься до них, не є ніяк доказом їх вартості. Світ, в якому живемо, не є адоптований до вирощування гарних і творчих людей і тут якраз найбільше завинило християнство, яке хоче, щоб ми себе умертвлювали, бо щастя на землі є дарунком чорта. В сучасну епоху не може бути нашим орієнтиром і надінням віра в магічну силу, комічні євангельські чуда, редіквії, зле око, святість свяченого води. Християнські забобонні духовники, монастири, церкви, талізмани, свічки й багато інших пережитків із давніх примітивних часів, є зовсім залишими в сучасному світі. Сумна історія поділу її ворожнечі, а всі говорять про єдність.

Забобонні привиди сьогодні розвиваються, але сумна дійсність залишається. Різдво й Великдень сьогодні тільки відпочинок і розвага. Треба би святкувати народження правди, правдивої віри й воскресіння рідної духовости з ярма абсурдних налетів чужини. Західний світ прогресував тоді, коли Україна пропадала, бо нічо не є такою карикатурою і глумом, як народження, розп'яття і спасіння. Не себе спасати, а батьківщину, а коли вже себе, то самому, а не жебрати по рабськи мітничного й нереального спасіння. Шукати особистого спасіння в церковній тюрмі, коли гине народ, є божевіллям і злочином. Не на те Бог дав нам життя і свідомість.

Кожна людина є продуктом свого оточення і за оточенням треба слідкувати, щоб не паразитись на непередбачені неприємності. Коли наша свідомість спить, поневолена забобоном, її треба розбудити й поставити в центр уваги й гідності. Жодне „об’явлення” не є таке переконливе, як принцип розуму. Кожний атом нашого організму свідомий свого життя й сукупність атомів складається на цілість, під проводом нашої свідомості.. Ми не бачимо сьогодні такий світ, як його бачили 2000 років тому. От хочби людські права виринають сьогодні в Україні, але не в наших церквах. Всі явища фізичні, моральні й духові підлягають незмінним законам Божим. Християнська поганська церковщина вбиває наше розуміння дійсності й рівночасно нашу відповідальність за майбутнє й нашу потребу нової прогресивної і творчої віри. І серед цього кошмару готовуємося до 1000-ліття християнства й навіть робимо його інструментом нашої національної політики.

2. Кайдани.

Забобон є кайданами інтелекту. Кайдани ці дуже важко скинути зі себе не

тому, що вони незинні, а тому що ми не маємо відваги їх скинути. Нам здається, що поза забобоном, яким жили діди і прадіди, нема нічого кращого. Ось на цьому троє виростає ідея тисячоліття.. Коли люди до чогось привикли на базі довгих віків, то прийняти новизну лячно, неохота навіть її розкусити. Театральна гра, яку грає піп у церкві, має свій вплив. Ілюзія магічних церемоній, розповідь про чуда й життя вічне, путають ноги. „ОдуриТЬ візантійський Саваоф” – сказав Т. Шевченко. Психологічна отруя інтелектуальної анемії дуже проста, коли християнство було в нас аж 1000 років. Теологія прекрасна знахарка для дитячого ума, але не для думаючого. Тому наш світ так мало пристосіблений, щоб вирощувати здорових і творчих одиниць.

Церковна служба викликає застій і мертвеччину, бо єдальнів і нежиттєві символи ошоломлюють свідомість. Слухати гарного концерту дає більше надхнення, як рабське „Господи помилуй”, знову і знову в безконечність. Ніби загінотизовані, або п’яні виходять люди з церкви. Неділя є для відпочинку, розваги, громадських обов’язків, а не поневолення. Ніхто не має права посвятити людську свободу на вітварі уявних духів. Яким правом піп мене обманює і грабить? Мені Бог дів життя на те, щоб будувати дороги до правди і краси, дороги до Бога. Людська гідність не дозволяє ховатись під викруті, обман і брехню.

– Нема щастя в страху й покорі, а успіх у щасті і щастя в успіху. Піп каже: „Бійся Бога!” Чи ж Бог хоче, щоб ми його боялися? Тиранічного Бога показала нам тільки недоречна Біблія. Піп каже теж, що бути незалежним думкою небезпечно, а спасіння залежить від беззастережної віри. Яка отруя! „Об’явлення” тільки примітивний символізм замерхлих віків. І те „об’явлення” дало нам багато зла й нічого доброго. Об’явлені доктрина нагороди й кари і судного дня переслідує нас до сьогодні. Суд і справедливість збудувала совість живої людини на землі й ніяких засвітніх страхів не потрібно. Навіть смерть, як кара за гріх первородний, є видумкою, бо дійсної смерти немає. Атоми завжди живі й переходятять в інші форми. Чарівну дію атомів у нашому організмі замінило християнство душою, щоб ще важчі наложити на людину кайдани. А крім того відправлють нас по смерті „на лоно Абрагама”. Чи ж це не глум над українською людиною?

Минувся героїчний час християнства, воно получилось із державою. Вівтар і трон стоять в історії разом. Імператор Константин та інші піддержали християнство, яке завжди йшло в парі з владою, „бо всяка влада від Бога”. З науки Ісуся зробились кайдани для людства, які завершились Святою Інквізицією. Згадаймо тільки масакру в день Варфоломея в Франції 1572 р. Скрізь по Європі палали костри з живими жертвами на них. А в нас закріпляли фанатичне християнство всяких „Патрологій” Іларіона, чи інша теологічна література, яку випускала Могилянська Академія. Рідної літератури аж до часів Котляревського не було ні

сліду. Ми будували фантастичні легенди про мандрівного Андрія, який забрів до нас і заложив Київ. Церковний герой Юрій був тільки привидом, бо його ніколи не було, навіть папа зніс його. Ми жили під командою архістратига Михаїла й інших уявних старшин небесних. А сьогодні ми навіть тризуб поставили на службі слабосилого християнства, бо коли тризуб наших предків означав Яв, Нав і Прав, то сьогодні він із хрестом.. А тисячолітні кайдани хочемо закріпити ювілеєм. Не видно ні сліду протверезіння.

Відкинувши Біблію треба держатись розуму. Біблія є тільки збірником хідівських писань. Новий Завіт був переписуваний, поправлюваний, додаваний і відніманий багато разів. Щойно 1551 р. устійнено остаточний текст таким, як він є сьогодні. Ортодоксальники застигли довкруги т.зв. Святого Письма і гниють, бо світ не стоїть на місці. Якщо гнилої традиції ніхто не нарушить, ніколи нічого не зміниться. Є це великий крок порвати з фальшивими надбаннями й віджилими звичаями. Є традиції вартісні, які зберігають нашу ідентичність і ті тільки треба зберігати й на них будувати. Так довго не будемо вартісними людьми, як довго не позбудемось особистого ідола і з ним пов'язаних байочок. Всі люди мають право бути щасливими.

Сама побожність порожня, коли людина не йде назустріч проблемам життя і якої розум спить. Релігія, яка замикає дорогу до досліду, не є релігією, а турмою й диктатурою мертвих догм і доктрин. Втікаючи від досвіду робимось ідіотами, неспособними будувати майбутнє. Теологія без науки не є теологією, а мертвим забобоном. Цікавість і знання збагачують людину, але християнство каже, що першим гріхом людини було шукання правди і знання, бо Адам вкусив яблуко знання і за його цікавість його вигнали з раю. Пощо ж я маю мозок і інтелект? Християнство хоче, щоб інтелект спав, як це пробували робити аскети в келіях, але не завжди це їм вдавалося, бо "дідько" завжди чигав по куточках. Ганебний той забобон, який руйнує джерело живучості. Закони Божі говорять щось інше, бо розум, не дивлячись на довгі століття терору, таки побідив, бо правду тільки розум може знайти.

Віра в те, що кропило й реліквії мають чарівну силу, є магією. Ще Гіпократ перед християнством відлучив медицину від магії й теології. Світ не є примховою, але ми є, доки себе не знайдемо. Просити дощу, або вилікування, є тим самим, що товкти чолом у дошку. До цілі треба стреміти зусиллям, а не молитвою. І тут знову таки розум вирішує. Тільки молитва як надіження, розум, контемплляція має психологічну вартість. Догми неземної й безвартісної релігії роз'єднали нас і зруйнували наші творчі сили. Християнство стало знаряддям духовного поневолення життерадісної України й нестерпних кайдан, які повторюються сьогодні в такому ж мертвому й фанатичному марксизмі.

3. Рабство.

Духове рабство є основною прикметою християнства. Євангелія Матея 7.7 каже: "Просіть і дастесь вам". А Павло в Листі до Тесалонів 5.17 навіть надії не дає, коли пише: "Молітесь без перерви". 1000 років просимо і що випросили? Всі служби церковні є безперервною просьбою на всі лади, від яких може голова розболіти й залишається безнадійний кошмар. Стогнати перед хрестом та іконами є сліпим рабством і того хоче від нас християнство. Тільки слабосилі й розгублені просять помочі й надіються на ласку неіснуючих ідолів. Молільники забувають, що життя вимагає сили й самостійності, а присутність Божу треба приймати з радістю. Але церковний авторитет стремить до влади й могучості, де необхідна інертна маса рабів. Випрошений патріарх, навіть якщо б папа римський на нього погодився, не є патріархом. Але привичка рабів вимагає просити безко нечно й без результату.

Забобон є добровільним рабством і хто не має відваги ні охоти позбутись його, залишається на все життя безвільним автоматом, а не вартісною людиною. Є багато людей, які для вигоди, чи зі страху, приймають рабську поставу, хоч і ворушиться їхня думка, але вони за всяку ціну здавлють її. Старі й лініїві звички, зроджені в духовому рабстві, дуже тривалі. Візьмім для прикладу з нашої історії Вишневецького й Кисіля, польських лакеїв. Скільки лиха вони завдали рідному народові у користь свого рабства. Ректор Київо-Могилянської Академії Т. Прокопович перший особисто привітав Петра I з перемогою під Полтавою. Чому він це зробив? Чи не тому, що в Євангелії стоїть: "Всяка влада від Бога"? Так думали всі королі й царі. Раби в рідній столиці сьогодні не говорять по українськи. Про них Шевченко правильно сказав: "Німії, підлії раби заснули, як свиня в калюжі, в своїй неволі".

Що християнський Бог освячує рабство, є абсурдом, до якого християнство не признається, а наші попи ніколи не згадують, бо вони мають своє власне християнство, не звертаючи уваги на те, що написано в Євангелії. Ось що пише Павло до Ефесян 6.5: "Раби, повинуйтесьпанам вашим тілом, зі страхом і трепетом, в простоті серця вашого, як Христові". Петро в Листі до Всіх підтверджує те саме 1.2.18: "Слуги, підчиняйтесь зі всім страхом своїм хазяїнам, не тільки добрим і шляхетним, але й первертним". Знову ж Павло до Римлян 13.1 пише: "Всяка душа, як буде покірна вищій владі, бо кожна влада від Бога і власті, які існують, установлені Богом". До Гебраїв Павло пише: "Повинуйтесь тим, що мають владу над вами й підчиніться" - 13; 17. А до Тита 2.9: "Переконуй рабів бути послушними своїмпанам і подобатись їм в усьому". Зокрема до жінки дуже принижуюче й образливе становище. До Ефесян Павло пише 5.12: "Жінки, повинуйтесь чоловікам своїм як Господу, тому що чоловік є головою жінки, як і Христос голова

Церкви". А до Тимка І.2.11: „Хай жінки всі вчаться мовчки і в покорі". Є це наука „Святого Письма".

Чи ж Бог так дуже любить адорацію рабів і заляканіх? Очевидно, тільки такий Бог, як його собі уявляли апостоли. А надхнення „Святым Письмом" говорить про ігноранцію надхненого, який сліпо відноситься до того, що написано. Церква ніколи не була в опозиції до рабства, торгівля рабами її неграми довго процвітала. „Ті, що найнижчі, будуть найвищі" – сказав Ісус, отже пошо забороняти рабство. Пасивність до рабства, а головно „спасіння" рабством беззваргісне. Раби сьогодні тільки в сов'єтській імперії, але й те мусить колись пропасти під тиском прогресивного людства. „Об'явлення", яке об'являє покору, або духову інерцію, говорить тільки про примітивні часи, які вже не вернуться. Християнізм витворив у жidів почуття виціости й вони його не прийняли. А ми готовуємося до 1000-ліття. В 40-ліття УПА сьогодні бесідник чваниться опікою Покрови.

Якщо кайдани рабства знищені, то це зробили відважні й визволені люди, але не Церква. 1800 років християнство ніколи не покидало рабства, орієнтуючись на „Святе Письмо". Всі християнські нації торгували рабами. Таким „Святым Письмом" для большевиків є твори божевільного Леніна й Маркса. Минуть сторіччя й чари перед розумом розвиваються. В нас над тілом помершого всю ніч співали Псалми Давидові, які до нас не мають ніякого віднршення. Визначна постать в історії християнської теології Августин писав: „Рабство встановлене Богом і хто хоче рабство знищити, противиться Богові".

Коли б прослідити всю історію рабства церковного в Україні, то вийшла би велика й дуже сумна книга. Ніколи не забудеться з часів польського панування в Україні т.зв. право першої ночі, про що дуже боляче писати. Церква ніколи не протестувала. Поміж двома голодними вовками, Церквою і владою, зжерто людська серце, але не знищено зовсім шляхетної свідомості нашого народу, бо знайшлося багато одиниць із протестами проти забобонного обману і брехні.

Через незнання, релігійні переслідування й рабство процвітали чари. Ангелів, чортів, демонів і чарівниць тільки п'яница сьогодні бачить і респектує. Треба творити нових людей, відважних і одержимих, надхнених любов'ю, правдою, бо духовим рабством неможливі зробити людину вартісною. Мав відвагу І.Франко, приклад для всіх, протиставитись облуді, хоч митрополит Сембратович фанатичним інтригами, не допустив Франка до університету на професора. Ось приклад крутійства І.Симотрицького, з хрестом на грудях, який написав „Тренос" в обороні православ'я. Але потім перекинувся на католицизм і написав 5 книжок по польськи, називаючи православних єпископів „смердячим брудом". Ось так сприяв наш клиринашому національному відродження. Через християнське рабство неймовірно важко приймалась ідея рідної мови в церкві і взагалі в письмі. Вистачить чи-

тати листи Вишенського з Абону, де він лає рідну мову, називаючи її "брудною". Також церковна кампанія у Львові проти "Кобзаря", або знищення першого твору рідною мовою в Галичині, "Русалки Дністрової" говорить про церковний терор. К. Острозький переложив Біблію на церковно-слов'янську мову, а М.Люттер на німецьку, а Вайкліф на англійську. Все те говорить, що розсадником рабства в нас було християнство.

Після Темних Віків Середньовіччя звільна прокидается розум, якого світлим представником був спалений живцем Джордано Бруно. Таких було більше. Вже навіть наші попи не кажуть, що ми походимо з роду Яфета, хоч в "Історії Русів" так написано. Світ прийшов до переконання, що цивілізація це істелект, а духове рабство це примітивізм. Кращий той світ, де більше свободи. Божеська симфонія Бетовена збагачує, але не рабське "Господи помилуй". Тривога є хворобою раба й поворотом до дитинства, бо Бог це радість, а не страх. Дітей і рабів можна ще радувати наївними байочками. Але в широкому світі християнство звільна розвівається. Залишився ще жорстокий СССР і наше добровільне рабство в християнстві.

4. Недоречності.

"Святе Письмо" не є зовсім святе, бо множество недоречностей його зовсім знаєють. Примітивізм Біблії говорить тільки про ті часи, в яких Біблія була написана. Наука знайшла 1600 недоречностей в обидвох Завітах. На Старому Завіті виріс Новий Завіт, бо навіть Ісус сказав, що "він не прийшов знищити, а доповнити". Багато більше недоречностей в Старому Завіті, бо й багато раніш Нового Завіту написаний. Про деякі недоречності для прикладу згадаємо. Все таки Новий Завіт гірший від Старого, бо говорить про вічний вогонь і воскресіння. Те, що існує аж 4 Евангелії, говорить що вони не надхнені Богом, бо ж не існує 4 різні таблиці множення, а Евангелія різні. Всюди множество чудес в обидвох Завітах і не чудами переконувати треба, а розумом, який не існує для забави.

Колись вірили, що духи, добре чи злі, є авторами явищ, які інакше ніхто не змів пояснити. В християнстві щоб вилікуватись, треба було платити церкві. Навіть ще сьогодні трактують хвороби різними інкантаціями, молебнями й молитвами. В режимі духів ніхто не розумів законів, тоді коли сьогодні цивілізований світ живе на законах. Духів треба було якось уласкавити, серед примітивних народів для духів навіть танцюють і б'ють у барабани. Для авторів Біблії світ був дуже маленький. "Дух. Святий", який диктував Біблію, не знов, що земля округла. хоч і сам її створив. Зорі були на крилах ангелів і дивні були ті чорти, завжди такі живучі. Святці мали "візити з неба", але сьогодні все наше життя є візитою Вищої Сили. Минула епоха ідолопоклонії звірят, гадюки, орла, теляти, навіть Ісуса зображали як рибу.

Християнська теологія є мішаниною страху, облуди, хаосу і сліпої аскези. Щоб позбутись сумнівів, Церква видумала авторитет „Святого Письма”. „Духи” надихнули людей писати книги, які стали „святыми”. Апостоли були були сповнені Святым Духом і почали говорити різними мовами, так написано в Ділах Апостолів. 4 евангелисти не те саме кажуть, тільки двох говорить про Вознесіння. Вони були наджнені Богом, чому ж такі різні? Надприродне в християнство немислимє, бо знецінює надприродність. Матей 24,29 каже: „Зорі попадають на землю, як прийде вдруге Христос. Той же Матей 10,9 каже: „Не набирайте ні золота, ні срібла, ні мідяків собі в пояси”. Отже проповідує вбогість, але Церква постійно простягає руку. В неземній науці ніяк без гіпокризії не обйтись, бо щоб жити кожний християнин мусить обріхувати себе і світ.

Т.зв. Святе Письмо було колись багато гарше, але на різних Соборах багато відчищено й відкинено те, що зовсім негідне й компромітуюче. Але непорочне вродження Ісуса залишено, бо який же був би Спаситель, якби він вродився порочно. Порочно чи непорочно, але годі повірити, що Бог, який сотворив світ з нічого, вродився в стайні. Адже теорія Трійці каже, що Бог і Син те саме. Також гльорифікація непорочності недоречна, вона в системі християнського приниження жінки. Співають же в церкві „Господи помилуй” за гріх Адама й Еви, а стать же є джерелом життя. І Церква проти контролі породів. Евангельська Марія навіть не оригінальна, бо взята з єгипетської Ізиди й вавилонської Ішторти. Багато речей взято з мітології старинних народів. Евангелія це „блага вістка”, але вона зовсім не блага, бо її записали варвари нам на шкоду.

Примітивний рівень думання будував колись примітивні байочки. Надприродна єпархія ангелів, херувими, серафими, архистратиги є відбиткою епохи. Лука пише: „І зараз явилось із ангелом безліч небесного воїнства”. Як можуть болі людини переноситись на свині? Ісус не пожалів ні свиней, ні хазяїна. Аж 2000 демонів ускочило в стадо свиней. Мар. 5,1-13. Але звідки взялись у Палестині свині, та ще й таке множество, коли жиди не їдять свиней? Дослівне воскресіння з мертвих є теж недоречністю. Коли дикун з'їсть місіонера, як же буде з його воскресінням? Ніхто не знав Ісуса, хоч він проповідував усюди і творив чуда, тому аж мусіли підкупити Юду, одного з учеників Ісуса, щоб видав Ісуса. Це ззвучить більш тетрально. Замінити воду в вино говорить про піддержу п'янства, а прокляти єгипетське дерево є вже вершком недоречності. Всьокі плъотки без живих свідків, без научних та історичних доказів, не мають вартості.

Всі говорять про Біблію, але мало хто її читає, а студіюють тільки оди- ниці. Ми святкуємо Пасху, але „пасха” це жидівське слово й означає „вихід” із єгипетської неволі. До Єгипту пішло 70 жидів, а через 250 років уже було три мільйони, з того 600.000 воїнів і всі вони мандрували 40 років по пустелях.

Чому ж Єгова не завів юдів прямо до Канаану, "щедом і молоком" текучої країни? Мойсей кинув палицю перед фараоном і вона перемінилась у гадюку. Чи конче треба було вимордувати всіх немовлят у Єгипті? Якою бореться з Богом. Мойсей ромовляє з Богом, але той повернувся задом до Мойсея. Жінка замінилася у стовп силі перед Єрихоном. Трубіння труб розвалило мури Єрихону. Йона був 3 дні і 3 ночі в череві кита. Матей 12.40 це підтверджує, коли пише: "Як Йона був 3 дні і 3 ночі внутрі кита, так і Син Чоловічий буде 3 дні і 3 ночі внутрі землі".

Тут згадуємо коротко тільки деякі біблійні недоречності. Читач, взявши Біблію в руки, може знайти багато більше, якщо матиме терпеливість. Бог відділив темряву від світла, а після світла створив сонце й місяць. Ангели по драбині сходили з неба на землю. Сонце задержалось у користь Йошії, щоб убив більше амалекітів. Доці ішов 40 днів і ночей і залив весь світ. Всі животні помістилися на судні Ноя. Після повені люди не стали кращі. Бог мав розмову з чортом про праведного Ноя. Давид різав пилками полонених. З роду Давида навіть Ісус походив. Біблійний Бог навіть війну провадив у користь свого народу. Він сказав: "Я пішлю шершенів перед вами, щоб вигнали канaanців". Бог дав наказ винищити народи Палестини, а дівчат залишити жовнірам на потіху. Осел проповідує хаяїнові. Абрагам, Давид, Соломон приклади многоженства й конкубінату. Фізична сила залежна від довжини волосся у Самсона. Ілля поїхав до неба колісницею.

Проблема Адама й Еви: Коли вони прогрішили, то чи Бог пробував їх віправити? Чи їм сказав щось Бог про розум, свободу, справедливість, знання, людяність? Тільки одинокий наказ: Не їсти з забороненого дерева. Як це сталося, що з ангела став чорт, та що з такою силою? Адам назвав усі животні, але не відомо де навчився мови і якої. Те саме змій, який говорив. Ми обвантажені Адамовим гріхом, чому? Ми хворі і вмираємо, бо Ева їла яблуко. Ева упосліджена, бо зроблена тільки з ребра Адама і її упослідження переходить чомусь на всіх жінок. Весь світ засуджений через гріх одної людини, Адама. Цілий світ може теж бути спасений одною людиною, Ісусом. Дві недоречності, бо спасіння Ісусом таке ж недоречне, як і гріх первородний. Легенда про Адама й Еву взята з Індії. Дехто каже, що чорта нема, тоді непотрібно й попа.

Жінка здобуває собі належну позицію в новітньому суспільстві. Але в християнстві вона упосліджена, бо створена після Адама. Біблійний Єгова каже: "В болях будеш родити дітей. Твій чоловік буде твоїм паном. В поті чола будеш істи, хліб твій". Отже те, що жінка терпить принародинах дитини, є кара Божа за те, що вкусила яблуко і спокусила Адама, який абсурд. За вчинок Еви відповідають усі жінки світу. А за вчинок Адама й Еви відповідаємо ми всі. В історії Церкви проституція дозволена, целібат вищий від подружжя, сепарація дозволена,

але не розвід. Горезвісіс палення чарівниць у Середньовіччі залишило брудне п'ятно на християнстві. Біблійним прикладом палення жінок був біблійний Єфтаї, з Книги Суддів 11.30-36, який спалив свою дочку. І сьогодні при шлюбі піп каже наречений: „Жінка жай боїться свого чоловіка”. Коли ж нагі ентузіясти християнства святкуватимуть 1000-ліття, то жінки повинні зайняти належне становище.

Біблія каже, що „людина зроблена на подобу Божу”. Вольтер мав рацію, коли сказав, що „люди зробили Бога на свою подобу”. І дійсно, читаючи Біблію бачимо, що її автори зробили собі Бога такого, як вони самі, зі всіми людськими слабостями і страстями. Розлютившись ми кажемо, „око за око, зуб за зуб”, те саме стоїть у Біблії, яку „диктував” Бог, як каже теологія. Але в дійсності чи ж можемо бути зроблені на подобу Божу, коли Бог містерія космосу, без тіла й тих прикмет, які ми маємо.

Згідно з християнською теологією ми віримо в Трійцю, яку ніяк не можна вклади в людську логіку. Є це три Боги з одною головою, або три голови в одного Бога. Іншими словами: Три рази один є один, а один раз один є три. Довго велися суперечки в християнстві про Трійцю, аж на Соборі в Ліоні 1274 р. усвітійнено ту недоречність, що Бог Отець, Бог Син і Бог Дух Святий це одно. Ми мусимо вірити в цей ребус, навіть не розуміючи його. Інші церковники кажуть, що Бог створив світ з любови. Не даром жиди посадили свого Бога в далекі простори на золотий трон, бо він іх дуже любить, а вони його, але далеко не всі.

Біблію, як „Слово Боже”, цілують покірно мільйони по всьому світу, вірячи в те, що книга ця написана з повеління Божого, надприродно надхненими людьми. Але фантастичні й недоречні речі, написані в цій книзі, говорять недвозначно, що книга ця не була ані диктована, ані надхнена, Богом. Склали її люди на зовсім низькому рівні цивілізації. Світ іде вперед і старі документи залишаються старими документами. Жива дійсність учитъ краще безсмертної правди і правдивого розуміння Бога, як голос із віджилої церковної катедри, для якої одиночним уповноважненим Бога на землі є папа римський, чи патріярх царгородський. І кожен із тих двох інакше бачить свою релігію. Біблію обидвох Завітів треба читати як кожну книжку. Як довго іще людство, разом із нами, буде адорувати Біблію, невідомо, але адораторів щораз то менше. В Біблії нема нічого про вартість розуму, про людську гідність і про свободу. Ювілей 1000-ліття в нас це вистріл в порожнечу.

Духів, ангелів і чортів розігнав сьогодні розум. Те, що постало тисячі років тому, мусить мати сьогодні переконливі докази. Дощ, чи інші законні явища, ходен молебень і процесія не дастъ. Теорія про те, що земля є центром світу, вже давно наука переорганізувала й нова теорія безмежного космосу тільки по-

глиблює велич Божу. Нема потреби сьогодні вірити в усі забобонні й ідолоп - клонні нісенітниці, щоб дістатись до неіснуючого неба. Найхорстокіші речі доверено в ім'я християнства. Ісус каже, Мат. 6.34: "Не журіться про завтра, бо завтра само за себе клопотатиметься". Отже наша держава і свобода самі з неба впадуть. Коритись долі недоречно, бо доля ми самі. На те Бог дав нам інтелект і багато інших талантів, щоб ми не корились долі, бо відречення від усього це ходяча смерть. В кожну епоху є одиниці, які несуть смолосими прогресу. Разом із ними ми повинні збудувати релігію сучасності, яка мусить бути логічна, сучасна і зроїміла.

5. Фанатизм.

Найбільш жалюгідна є релігійна незолеранція і сліпий фанатизм, який понижує не жертву фанатизму, а самого фанатика. В кожному суспільстві бувають різні думки й гачії, а коли вони толерантні і свободні, то це створює гармонію суспільства. Єресь це те, що думає меншість, але меншість часто стає корисною більшістю, якщо правда з ними. Коли хтось чесний, не можна його засуджувати, а треба прислухатися уважно. Релігійні фанатики звичайно засуджують того, хто досліджує, але життя без досліду темрява. Фанатиками бувають не лише релігійники, але й філософи, політики й теоретики, як Ленін, який своїм лоянтизмом довів до жахливої трагедії й нелюдського експерименту. Він і сьогодні продовжується. Попи завжди одурманювали народ і держали в забобоні і страху. Коли хтось відмовився брехати, його засуджувано й визивано найгіршими іменами. Намі історики приховують злочини попів і єрархів.

В Середньовіччі кожна грамотна людина була підозріла, сьогодні грамотних дуже багато. Павло до Коринтян 14.38 писав: "Коли хтось є невірою, таким його залишіть". Але Церква мала свою позицію: Той, що не вірить, буде спалений, той що вірить, буде спасений. Йшлося завжди про віру сліпу, без досвіду й доказів. Є це метод держати в постійному страху й духовно-емоційній кризі. Подібний метод у большевиків. Страх основа християнства, але боятись того, що не існує, є перверсією. Церква використовувала ім'я Бога для своїх жорстокостей і фанатизму, а говорила й говорити про любов. Дивна та мова про любов, про яку всі говорять, але ніхто не практикує. Вся мова християнства, де б вона не була, мертві, як закляття дервішів. "Бійся Бога!", боятися тільки злочинці, а їх у Церкві множество. Ті, що боролись проти гіпокризії і брехні, згинули за краще життя і за правду, бо їх Церква, "з любові" роздавила.

Все мусить бути штивне в християнстві, нічого змінити не вільно, на базі досвіду й розуму. Сліпо вірити це бути в постійному дурмані забобону. Першою жертвою сліпого фанатизму була в Олександриї 415 р. вчена хінка Гіпатія, яку брутально замордували монахи, а найкращу бібліотеку в світі спалено. Скільки

скарбів минулих віків пропало. Така християнська „любов” стала на довгі віки прикладом. Біблія в Девтеронемії 7.23-24 каже: „Ніхто не остоїться перед тобою, аж ти його знишиш”. Або ж таке 32.42: „Я зроблю мої стріли напосні кров’ю, а мій меч буде жерти м’ясо”. Цебто меч Єгови. Про воєнні жорстокості Йошуї не варто й писати. Навіть Ісус, який виріс на Старому Завіті, сказав, Лук. 12.51: „Чи думаєте, що я прийшов мир дати на землі? Ні, кажу вам, а роз’єднання”. Забобон і ігноранція породжує потвор. Старий Завіт сповнений проклять, пімсти, заздроців і ненависті. Що варте вчитись у церкві як папугай і боронити безвартісне? Світ цілий велика школа й життя наше доволі довге, щоб знайти дорогу до Бога.

В супроводі „Святого Духа” князі, королі і провідні церковники вели війни винищування й тиранії. Прикладом жорстокі Хрестові Походи. І навіть наша визвольна УПА прибирає собі опіку Покрови. Хто ж така Покрова для нас? Дрепер у книжці „Конфлікт між Релігією й Наукою” пише, що в 1480-1806 р. спалила Свята Інквізиція 32.000 осіб у Західній Європі. В Англії 30.000 жертв Інквізиції, остання 1722 р. В Женеві спалено 500 чарівниць протягом 3 місяців. Чарівниці, як каже Церква, мали зібрання, на які летіли на мітлах. Дуже дешевий транспорт, бо сьогодні повітряний транспорт дорожчий. Людей палено за те, що викликали бурю на морі, або за зло око. Але всі інквізитори вмерли з міною святости. Згадаймо тільки двох ославлених папів, подвижників Інквізиції, Григорія IX та Іннокентія III. Історія Інквізиції є найчорнішою сторінкою людської історії, якій дорівнює тільки дія московського ЧЕКА під проводом Дзержинського. В людині, що вживає тортури в якій би то не було справі, сидить гадюка й дикий звір.

Амбітні мрії Ватикану й Царгороду завоювати весь світ війнами, місіями, первертними езуїтами, хитрими інтригами не вдалися. Тверді факти життя, правда й реальність, зайняли місце сліпого фанатизму. Святці, аскети, целебси й інша театральна невроза розвіялись. Релігійні війни користи не принесли, а якраз навпаки навчили думати, а не сліпо вірити. В науці почалась епоха просвітлення. Ситуація значно покращала після спаслення Джордано Бруно, Гуса й засудження Галілея. Щоб бачити, треба глядіти, але теологи в Падуї відмовились глянути в телескоп Галілея, бо в нім сидить дідько. Колись Павло писав до Галатян 1.1: „Коли я, або ангел із неба, проповідують вам іншу Євангелію від тих, які ми вам проповідували, хай буде проклятий”. Церква в Україні чітко додержується тих слів, не дивлячись на прогрес у західній Європі. Собор у Глухові кидас на Мазепу прокляття. Книга „Синопсіс”, написана києво-печерськими монахами, ворожа Україні. Прокопович у трагікомедії „Володимир” висміює народну мудрість

і націоналізм. Україна не чує прогресу й дальше щемить у димах забобону.

Релігійний фанатизм є прикметою звірини. Християнські теологи натягають і пристосовують християнство як можуть, але це не помогає, бо життя і дійсність сильніші забобону. Забобон робить одних невилічальними гіпокритами, а других божевільними. Приклади святців є запереченням того, що робить вартісним жити. Наше життя є чарівною пригодою, яку засмічувати не годиться. Що свячена, а радше зашптувана, "води" "нищить" лихе, є тільки ілюзією, або церемонією давніх дервішів, бо медицина робить це краще. Чому некрищені діти засуджені на пекло? В чому вони провинились? Пости й умертвлювання тіла викликають галюцинації, звідси "небесні" видіння. На аргумент треба відповідати аргументом, а не особистою образою. Якби ми робили так, як каже піп, ми всі були б ідіотами.

Як виглядав би світ сьогодні, якби йшов весь час за вказівками Церкви? Годі про це навіть думати, бо світ пішов зовсім іншими дорогами. Неуступчива мітологія, як підстава гіпнози мас, немислима. Давні греки мали близьку мітологію й шанували її сьогодні як корні їхньої духовості. Нашу теплу мітологію годиться теж шанувати, з тою самою ціллю. Але християнська мітологія претендує на "об'явлення", яке різні брехуни й гіпокрити реалізували насильством і терором. Найжорстокіші речі довершено в ім'я християнства. Сьогодні вже палити, тортурувати й незаконно в'язнити неможливо, та все ж таки наші тисячолітники кажуть, що ми були дикиуни і християнство навчило нас культури. Є це непередумана зневага свого народу.

Коли ж ми цивілізовані, ми повинні збудувати релігію сучасності, творчу й динамічну, як і всі природи, як і той дух, що в нас животворить. Релігія й теологія мусять бути логічні, сучасні і зрозумілі. І тільки з безпристрасно аналізованою релігією може бути користь. Гіпноза вічного християнства це своєрідний вічний сон, або страх зміни. Християнство як пережиток мусить відійти. Годі сьогодні вірити у всі ті християнські нісенітниці, щоб дістатись до "неба". Ми не можемо вертатись до Середньовіччя. В кожну епоху є одиниці, які несуть смолоскип прогресу, в кожну епоху появляються нові ідеї, які збагачують людину. Маймо відвагу сказати, як сказав колись Грушевський в епоху формування Центру. Ради: "Обійтесь без попів".

6. Бог.

В нас є сильний імпульс об'єктивізувати й уосібнювати містичне й недосяжне. Кожний думає про Бога людиноподібно, бо людина найрозумініша на землі. Не здаємо собі однаке справи з того, що наші здібності обмежені. Тому досягти незграбної містерії Бога нам неможливо. Наш інтелект земний, в всесвіт безмежний. І хоч багато питань залишаються без відповіді, але змісл святої й вищої реальности залишається базою наших релігійних почувань, без яких життя порож-

не є релігії, які про Бога навіть не згадують. І в різних народі від давнини були різні боги. Всі боги вимагали похвали, рабства й адорації. Згодом наступила компасація множества богів у єдиного Бога й монополії на розуміння Бога немає. Бог не сидить як тиран на троні всесвіту й розуміння Бога тисячоліттями вдосконалюється.

Християнство замінило єдиного Бога потрійним Богом. Християнство теж не вчить, як піznати Бога, бо все вже написане в Біблії. Таким чином . Таким чином християнство засліплене видуманим "об'явленням" Бога не знає, бо Біблія це образа Бога. Згідно з Біблією Бог мусів робити чуда, щоб його визнали. Чуда ті заперечували його власні закони. Вся природа й життя є чудом, де кожне явище має свою причину й наслідок. Християнський Бог дуже любить всякі церемонії й тільки вибрані одиниці, в яких беззастережно сліпа віра. Містерія створення світу й те, що робив Бог перед створенням світу, залишається без відповіді. Але наука догадується, що переміна енергії дала життя і свідомість. Християнство каже: "Бійся Бога". Невідомо тільки, чому боятися Бога, бо ж любов у страху неможлива. Павло в 2-му Листі до Коринтян 7.1 радить "удосконалювати святість у страху перед Богом". Павло не бачив різниці поміж рабством і святістю. Бог є силою, надією, ентузіазмом, а не страхом. Пояснення, що буря, злива, землетрясення, пошесті, війни є "карю Божою", зовсім недоречне, бо заперечує закони Божі.

Біблійний Бог в любови карає "вічним вогнем". Вічна кара робить біблійного Бога потворою, а людину рабом і гіпокритом. Єгова теж хоче, щоб я простив моїм ворогам. Чому ж він не простить своїм? Він видно любить вереск печеноого тіла і сморід у пеклі. Подібно було з любовною Святою Інквізицією. 30-літня війна в Європі не говорить про любов і мир, а це була релігійна війна. Чи конче треба було вбити всіх немоглят у Єгипті? Єгова так любить людей, що їх усіх потопив, за винятком Ноя з родиною. Яке оправдання має Єгова на залюднення світу варварами?

Біблійний Єгова не дозволяє глядіти йому в обличчя, а тільки показував свій зад, як це було з Мойсеєм. Ідолатри, любителі гроша й вигод ставлять свого особистого Бога дaleко, щоб ніхто не розкрив брехню. Чому духовників називаємо "отець"? Це людиноподібна привичка, яка відноситься теж і до Бога. Чому Бог мусить бути подібний до людей? Адже люди соторіння недосконалі, часто навіть підозрілі. Чи ж можливо зробити Бога щасливим, або нещасливим? Це звичайні людські прикмети, а їх так багато. Біблійний Бог заздрісний і мстивий, отже людиноподібна репрезентація Бога є звичайною ідолатрією. Бог не може бути Богом і людиною заодно. А коли він появляється в сні, то це є витвір самої людини, яка спить. Фоєрбах і Вольтер сказали, що не Бог соторив людину, а люди-

на сотворила Бога на свою подобу.Бо всі боги в усіх країнах були зроблені людиною на свою подобу.

Ягве,або Єгова,є Богом жидів,генералом для війни,але є Богом усього світу.Ягве,заздрісний Бог,відлучив жидів від інших народів.Він не тільки вибрав собі жидів,але поклявся,що буде їхнім Богом,як пише П'ятинніжжя.Також 2 Самуїла каже:„Поклявся Давидові Бог”.Він завжди був подібний до своїх підданих і завжди був патріотичний.Навіть євангелист Лука 1.68 пише:„Благословен Господь,Бог Ізраїля”.І хоч жорстокі війни провадили гебрайці,щоб здобути Канаан,таки з наказу Єгови,але Павло до Гебрайців 12.14 пише:„Додержуйтесь миру зі всіми і святості,без якої ніхто не побачить Бога”.Отже виходить парадокс і гіпекризія.Який доказ знайдемо,що Єгова безмежно мудрий і добрий?Як може він ,Бог морду і гніву,бути Богом любови і справедливости?Тут показується наше ганебне християнське єгопоклонство.„Вічний вогонь”не сходить зі справедливістю,отже не сходить з Єговою.

Монотеїзму й законів моралі вчив Заратустра і вчив краще від авторів Біблії.Закони природи заперечують біблійного Бога.Він мусів бути деспотом,бо жиди сварилися.Чи ж може існувати Бог,який тортурує своїх дітей вічним вогнем,ба навіть посилає власного сина на муки на хрест?Єгова не мав права сотворити людей,а потім засудити їх на вічний вогонь.Також воскресіння є проти законів Божих.Отже Ягве зробив собі вийняток і дав нам надію,що ми теж колись воскреснемо,щоб станути на суді.10 Заповідеі Єгова не дав Мойсеєві,бо вони були вже в інших народів,написані в Вавилоні за царя Гамурабі.Постає теж питання,чому Ягве вибрав собі плем'я Абрагама,коли в той час деінде були кращі люди.Місце Ягве зайняв сьогодні чорт.

Наше життя не залежить від примхи Єгови,а від обставин,в яких ми вродились і виросли.Якщо нам вдалося знайти розуміння Бога,то ми повинні бути щасливі,бо розуміння Бога дає нам розуміння гріха.Якщо ж гріх увійшов у світ проти волі Єгови,то він є тільки видумкою.Якщо я не хочу,щоб хтось їв мій овоч,я не саджу його в моєму саду.Тоді пошо таку фарсу зробив Єгова?В раю дерево знання заборонив Єгова,тоді пошо те дерево сотворив?А хто зробив чорта і пошо?Чому Єгова не сказав Адамові й Еві про чорта,чому не попередив їх?Чому Єгова не пильнував чорта,замість Адама й Еви?Старий гебрайський хитрун.Чи можна вірити,що Бог втомився,розчарувався,чи зробив помилку й мусів післати свого Сина рятувати ситуацію?Правдивий Бог вмішується в свій власний спосіб,а не так,як написали примітивні автори Біблії.

Духовники кажуть,що „треба заспокоїти гнів Божий”.Чому Бог має бути гнівний?Ми повинні прощати ворогам,навіть їх любити,як хоче християнство.Чому ж Бог не прощає?Колядуємо „Бог предвічний народився”.Якщо Бог народився,то його

раніш не було й він зовсім не предвічний.Не здаємо собі справи з абсурдної коляди.В молитві кажемо:„Хай буде воля твоя”-чи ж Бога треба намовляти?Чи Бог вмішується в наші справи,коли просимо?А може краще сказати,що молитва корисна для нас самих.Але в ніякому разі не жебранина.Научні досліди руйнують всякі „провидіння”,тому забобонним провидінням вірити не можна.Чому неділя „свята”?Бо Єгова відпочивав 7-го дна.Чи ж Богові треба відпочивати?Всюди в християнстві людиноподібні міркування про Бога,або звичайне ідолопоклонство.

Те,що наближає нас до Абсолюту,це якість.Єгова не Бог,а примітивна відумка,Бог це прогрес і мудрість.Ідоли служать для безпросвітних як об'єкти адорації невідомого.Ідоли в уяві адораторів мають силу творити з нічого в природі,також нищити на ніщо.Хвилююча безконечність і творчість і ми самі,коли ми думкою з Богом,а небо кругом нас.Дія атомів,яка складається на матерію,і сила існували вічно,бо вічний Бог.Він всемогутній,всюди присутній.Коли в це віrimо,ми знайшли себе.Бог бачить нас не жертвами життя,не рабами,а панами вміння жити.Коли говоримо про мудрість,вказуємо на Вищу Мудрість.Коли ми віrimо в Бога,то мусимо вірити в себе,свою вартість.Жити це бути свідомим Бога,без Бога ми пошию в болоті.

Хвилюючі форма життя вимагають якогось опертя,воно в Бозі і в вірі.Все майбутнє належить до нас,бо належить Тому,до кого ми належимо.Матеріалісти заперечують,що життя від Бога,заперечують Бога й себе самих.Коли віrimо в Бога,то й віра в зміну себе самих буде легкою.Понад природу людина не підійметься,бо в природі Бог.Як довго ще будемо слухати голосу уявного Єгови,а не природи?В спокої й довірі в Божі закони знайдемо себе.Тисячі років виростала наука,мільйони років буде виростати знання про Бога.

Бог є містерією безконечності,недосяжною для нашого маленького ума.Стремління до Бога є стремлінням до того,що найкраще,найвеличніше,вірою в остаточне значення світу й забезпечення чеснот.Найвища Істота це ум і сила,щось вищого,на що не маємо слів.Бог не є матеріальний і не можна покланятися йому в матеріальній формі.Бог є раціональним принципом,який не допускає,щоб світ був хаотичний і нераціональний.Божа сила існує всюди,а прикмети,які діаметрально протилежні Богові,наші прикмети,тому й обмежені.Тому й запсиємо недосяжну містерію байочками.Бог є остаточна реальність,яка мусить існувати,а не байочка для дітей.Яка ж кількість буде з 1000-ліття байочок?Воно тільки компромітує нас.Тільки на рівні ума усвідомлюємо Бога,чи ж ум наш це ум малих дітей?Чому мертвеччина в нас?Бо ми не маємо відваги дискутувати проблеми Бога.Бог джерело життя й енергії,а ми його діти.

Все християнство збудоване довкруги палестинського Єгомуї, якого ім'я греки переробили на Ісус. Спасителем зробив його Павло, бо Спасителі були тоді популярні й було їх в різних народів багато. Палестина була в трагічному положенні під римським чоботом і їй був потрібний Спаситель. Але скромний проповідник Єгомуї ніде в історії не записався, хоч були визначні історики в той час. Він обріс легендами простолюддя й рабів і тими легендами живе християнство до сьогодні. Основна легенда, що Бог післав Сина на землю, щоб став жидом і дав себе розп'яті за грішників. Легенда про непорочне вродження Ісуса не була одинока, бо непорочно вродженими були Будда, Озіріс, Аттіс, Мітра, Крішна, багато філософів Платон і римський імператор Август. Всі вони були або богами, або посередниками поміж Богом і людьми. Павло в 1-ім Листі до Тимофея 2.5 каже: „Бог існує один Бог і один посередник поміж Богом і людьми, людина Христос Єгомуї.

Ісус ніколи не відрікався від біблійного мойсеєвого Бога, хоч той був жорстокий. Євангелист Марко 12.26 тільки підтверджує слова Ісуса про свого Бога: „Бог Абрагама, Бог Ісаака і Бог Якова“. Ісус цитує тут Старий Завіт. Навіть саме ім'я Єгомуї походить від Ягве. „Усе передано мені від моого Отця“ – каже Ісус, як записав Матей 11.27. Ісус навіть підтверджує всі нісенітниці Старого Завіту, коли каже в Матея 5.17: „Я не руйнувати прийшов, а доповнити“. Дивний той біблійний Бог, який посилає дурням на знушення свою дитину. Не міг же той Бог знайти простішого способу направити грішників? Ісус думає інакше: „Так як через непослух одного много стало грішними, так і через послух одного много стане гідними“ – так пише Павло до Римлян 5.16. Історичний Ісус в нашу добу був би чудаком і загадкою.

Ісус помер, але тільки на три дні, за наш гріх, якого ми ніколи не зробили. Ще один парадокс, а їх багато. Ісус сказав: „Я пастир добрий, що душу свою кладе за вівці“ – пише Іван 10.11. А який він добрий пастир, то Лука наводить такі його слова: „А тих моїх ворогів, що не хотіли, щоб я царював над ними, приведіть сюди та й повбивайте передо мною“ – Лука 19.27. Як бачимо, Ісус був людиною зі всіми людськими недостатками. І коли йому сказали, що „онде твоя мати і твої брати твої чекають на тебе“, то Ісус гордо відповів: „Хто моя мати і мої брати? Тільки ті, що в мене вірять“. Словеса ті знайдемо в Матея і в Луки. Коли ж віддав життя, щоб спасти людей, то чому просив на хресті: „Отче мій, коли можна, нехай минеться ця чаша“ і „Божо, Боже, чому ж ти мене опустив?“ – Мат. 27.47. Ісус терпів? Але Бог не терпить, якже позбутись тої путаниці, коли Церква каже, що він був Бог. Чи ж можна розп'яти людину, яка є повелителем смерти?

„Я і Отець одно“ – каже Ісус в Івана 10:30. Але євангелисти говорять про походження Ісуса від Давида і дають генеалогію Йосифа, його батька. Жиди з дня на

день очікували Несії з роху Давида, але Ісуса не прийняли. Матей, Марко, Лука не говорять про божеське походження Ісуса, а його мати й татто морчати. В Луки 24.44 Ісус каже: „Має словнитись усе, що написане про мене в законі Мойсея, у пророків і в псальмах”. І знову ж в Івана 5.46: „Бо коли б ви вірували Мойсею, то повірили б мені, бо я він писав про мене”. А ще таке в Луки 9.30: „І ось два мужі розмовляли з ним, були це Мойсей і Ілля”. Як бачимо, Ісус був тісно пов’язаний зі Старим Завітом, з юдейським народом і не має ніякого відношення до нас і до інших народів. А ми люнатики ще й до 1000-ліття, готовуємося. Може де-шо й відмінний був Ісус, але сам він не писав і не диктував. Понаписували про нього пізно по його смерти, базуючись на мітичних переданнях та різних побре-хоньках.

Лбокальний патріотизм Ісуса безсумнівний. Коли Кли канаанка просила його „поможи мені”, він відповів бундючно: „Я присланий тільки до загублених овечок дому Ізоаїля” – Мат. 15.24. І ученикам своїм він радить те саме: „Йдіть до загублених овець дому Ізраїля”. Або таке: „Не годиться відняти хліба дітям і кинути їхнім тваринам” – Мат. 15.26. Щенятами він називає неізраїльтян, або негебраїв. Все те можна знайти в Матея, тільки Павло взяв міжнародний курс, бо був служавим римським громадянином із багатого роду. Ісус ніколи не виступав проти єрусалимської синагоги, тільки проти її приниження.

Різноманітність націй корисна для прогресу, але до такого світогляду не доріс вузько провінційний Ісус. Тим більше дивно, що ми молимось до нього. Він навіть святкував „Пасху” з учениками, а пасха це вихід юдеїв із Єгипту. Лука 1. 32-33 теж не має сумніву відносно вузької національної приналежності Ісуса, коли записує слова Гавриїла до Марії: „І дастъ йому Господъ Богъ престолъ Давида, зітця його, і царюватиме надъ домомъ Якова навіки”. Це те, що найбільше обурювало юдейську провідну верству, бо непомітний Ісус претендував на „царя юдейського”. Для підтвердження авторитетності постаті Ісуса Лука записав слова самого Єгови 9.35: „І роздався голос із хмар: Це є Синъ мій улюблений, його слухайте”. Сумніву тут бути не може.

Ісус зовсім не був скромний, коли заявляв: „Поки я в світі, є світло світові” – як пише Іван 9.5. Як може бути світлом той, хто голосить рабство й покору? Або таке: „Ви з низів, а я з висоти. Ви з цього світу, а я не з цього світу” – як пише Іван 8.23. І взагалі Іван більш фанатичний від других євангелістів. Чи ж Ісус із цього світу, коли радить: „Не журіться про завтра” що їсти, одягатись і жити як птахи. Він навіть учив: „Будьте як малі діти”. І куди веде цього роду життя? Ісус бундючно заявляв: „Не перейде рід цей, поки все це станеться” – Мат. 13.30., цебто Судний День. Тут його фантазія зайшла, як бачимо, задалеко. А може тільки хотів застрашити слухачів. Ісус теж сам собі противорічив, коли казав:

"Отче, прости їм, бо не знають, що роблять". Але сам не прощав, а лягв. "Не протився злу" сказав, але сам противився, коли виганяв купчиків із храму. Ось ще такі його слова: "Той, що чув мої слова й вірить у того, що мене післав, має життя вічне". Іван в 1-му Листі 5.12 до всіх сказав подібне: "Той, що не має Сина Божого, не має життя". Але живуть мільярди на землі, які його не знають і мають життя і вчаться жити й вірити по своєму.

Християнство каже, що Ісус посередник між Богом і людьми. Така нерівна й дивачна ідіяна як Ісус не може бути посередником. Бо навіть науковці, які шукають, є посередниками і кожна людина сама собі є посередником. Я грішив, але Христос за мене терпів. Цю недоречну історію про відпущення гріхів видумав Павло, який Христа ніколи не бачив. А нам сьогодні кажуть, щоб спастись треба їсти тіло Христове й пити його кров. Ісус одна недоречність. І взагалі приватне спасіння, як втеча від життя, є злочином. Спасайтесь посвятою для других, для батьківщини, для правди і прогресу. Христос спасав не тих, що треба, людей, бо непотрібів і самолюбів, що втікають від усього. Їх нема потреби спасати, а людей вартісних і творчих. Ісус учив: Залиши усе, батька, матір, жінку, дітей і йди за мною. І це має бути спасіння.

Ісус робив чуда, але чомусь нічого про те не говорено, коли його розпинали. Чуда описали євангелисти значно пізніше, коли вже його не було. Дивні були ті чуда "Спасителя". Замінити воду в вино, щоб похмелитись, проклясти фігове дерево, або послати демонів у свиней, тільки усмішку викликає. Пригадується з історії чудо перського короля Ксеркса, коли він ішов на наших скитів. Він наказав вибатожити море, бо було збурене й море затихло. Подібно Ісус по-грозив вітрові і сказав до моря: "Мовчи, перестань!" і вітер втих. і стала тиша-Мар. 4.39. Виганяти демонів і чортів було спеціальністю Ісуса. Але і його спокушував чорт. Марко 1.34 розказує: "І бісів багатьох виваняв та не дозволяв бісам говорити, що його знають. Той же Марко каже 3.11: "І духи нечисті, як тільки побачили його, падали перед ним і кричали: Ти Син Божий!". Але й чорти пробували спокушувати Христа, як каже Матей. Чорт навіть узяв Христа й переніс на вершок гори, де й підмовляв його. Звучить як байочка для дітей. Подібні чуда творили і інші боги давнини, бо письменники мусіли на когось орієнтуватись і відповідно підмальовувати.

Абсурдна доктрина відпущення гріхів кров'ю замордованого Христа сьогодні розвівається. Ісус пожертвував себе для себе й це називається "спасіння". Люди, які б вони не були, надто слабі, щоб убити Бога, бо згідно з християнською теологією він був Богом, Сином і Духом Святым заодно. Інтересна аритметична комбінація: 3=1, а 1=3. Чи Христос не знав, які злочини будуть зроблені в його імени? Злочинність християнського світу не була зменшена ніколи. І ніх-

то не візьме гріхи наші на себе, якщо не поправимось самі. Раби доктрини про спасіння руйнують себе, замість спасати себе самим. А спасати себе означає будувати і зберігати чесний характер. Після короткого розп'яття Христос воскрес. Але вскорі Мардук і Мітра, Адоніс, Таммuz, Озіріс і інші боги давнього світу. Явився Христос по смерті Магдалині, що з неї вигнав 7 злих духів. Чому ж не явився ворогам своїм, яких мав намір спасати? Він же вчив: „Люби твоїх ворогів”.

Інтелект повинен бути спасителем світу, а не наївні байочки і втеча від світу і його проблем. Інтелект промощує дорогу до кращого життя і є даром Вищої Інтелігенції. В Євангелії Мар. 16.19 написано, що Христос вознісся на небо й сів праворуч Бога, але де те небо й той престіл, місце невідоме. Ніхто теж не бачив, як Христос підносився до неба, хоч малярі малюють це на різні способи. Вартісна людина не проголосить себе „Сином Божим”, бо ми всі є синами Божими, не обіцяємо спасіння, бо спасатись повинен кожний з нас. Чи переживав він муки? Бог мук не переживає. Порівняйми, які муки переживав Наливайко, якого посадили на розпиленого залізного коня, а на голову наложили колючу корону.. Врешті ревні християни „з лісбови” відрубали йому руки й ноги й голову. Згадати теж треба безчисленні жертви більшевицького терору по тюрях і концтаборах. Ісус з’явився тільки в маленькій Палестині й поза Палестину крока не зробив, ані навіть не згадав про інші краї й народи. Довгі століття рабства, злочину й релігійного фанатизму до нього не відносяться. Яка кому користь із його чудес і засвітньої науки, коли навіть Палестина на довгі віки стала колонією загарбницьких потуг. Трагедії, які переживав після нього цілий світ, не мали до нього ніякого відношення, бо не показав він дорогу до правильного життя. Людське його не інтересувало й він сказав до учеників, Мар. 8.33: „Геть від мене, сатано! Бо не думаєш про те, що Боже, а що людське!” А Боже в нього не було Божим, а думками люната. У нас, загублених овечок України, глибокий культ Ісуса, Марії, Миколая та інших, а де наші учителі й герої нашої історії?

Жиди рятували свою батьківщину видуманим „спасителем” і голосили його всюди, а ми, чванимося їм, що Андрій був на київських горах. Ми вмираємо, бо Адам згрішив, навіть з гріхом Адама вмираємо, якщо не віримо в Христа. Людина сама себе спасти не може, мусить вірити і просити Христа. Константин із політичних мотивів 325 р. в Нікеї проголосив Ісуса Богом, бо велась палка суперечка. І християнські духовники ще й сьогодні з чашею в руках голосять: „У страху Божім і з вірою приступайте!”. Ісус заповідав скорий кінець, тимчасом у змаганнях і боротьбі стелиться дорога в безконечне майбутнє. Т. Шевченко мудро сказав: „Наробив ти, Христе, лиха!”.

Поняття надприродного постало в дужн давні часи, бо людина була надто примітивна, щоб розуміти дійсність і природу. Адже ще й сьогодні є мільйони, які вірять у надприродне, а земне тільки тимчасове. І те "надприродне" панувало над світом страхом, тетором і пеклом. Надприродне живе ніби то десь у другому світі, де є небо, рай і пекло.. Але де той другий світ і що в ньому роблять, ніхто не знає. Церква збудувала рогачки до неба, які тільки за оплатою можна пройти, але куди, то невідомо. Тисячі років предки наші родилися і вмирали, куди ж вони пішли? У наших предків був "Нав", теж містична територія. Як обіцяє Матей 3.2 словами Івана Христителя: "Покайтесь, бо наближається Царство Небесне". Отець уявне Царство Небесне манить кожного вірного християнина. А Ісус у Марка 10. 21 навіть пропонує: "Іди, продай що маєш і роздай убогим і матимеш скарби на небі". Але навіть найвірніші християни цього не роблять. Думаючи про біблійне Царство Небесне постає питання: Чи біблійний Єгова кращий у другому світі, як його показали в Біблії?

Ключ до неба в руках Церкви, монахів і святих. Але всі вони безнадійними обіцянками руйнують надію на краще життя, бо Царство Небесне тільки солодкі слова. Лихо потрібне в житті, бо без нього ми не бачили б того, що добре. А в раю лиха не буде, щось вроді обіцянного большевицького раю, як же ж тоді будемо вдосконюватись? А бути праведними автоматами не дуже інтересно. Всі люди росять помилки й на те ми одержали інтелект, щоб помилки виправляти. А, людей з інтелектом до раю не пустять, бо "блаженні убогі духом". Як зрозуміти, що все знаючий Єгова наперед знає, що ми робимо і що зробимо, але всеодно робить нас відповідальними. Й готове для нас пекло, або чистилище, коли наші проступки не такі вже великі. Ісус дуже поспішився, коли сказав: "Деякі тут між приявними не зазнають смерті, поки не побачуть Царства Божого". Це записав Лука 9.27. І цього ж Луки 23.43 знаходимо слова, які Ісус сказав на хресті до злочинця: "Ти будеш сьогодні зі мною в раї". А людство ось уже 19 віків чекає і де він той рай і те Царство Небесне? На такі слова наші духовники нічого не кажуть, тільки солодко усміхаються.

Від найдавніших часів існуючі релігії зосереджувались на небі, незнаному й уявному. Сьогодні небо кругом нас, почнім жити правильним життям, не уявним. В свою епоху Ісус говорив: "Верблюдів легше пройти через вушко голки, ніж багатому потрапити до Царства Небесного". Так записав Матей 19.24. Духовенство збудувало залізні ворота до неба і збирає оплати від подорожників. Багачі туди пхаються, але маєтку ніхто й не думає роздавати. Учасники Хрестових Походів одержували від Церкви за участь відпущення гріхів, а по смерті небо. Тому й охочих було багато. Але поглиблена наука сьогодні, без інтервенції Церкви, найбільшими телескопами ніде не знаходить того зачарованого неба, або Царства Небес-

ного. Все ж таки Церква при помочі „святих” вдержує зв’язок із небом, бо без нього вона не могла б існувати. Хочеться запитати, що це за „святі”, які сидять собі вигідно в небі й дивляться на муки тих, що в пеклі?

В Старім Завіті нема нічого про небо й пекло. Отже Новий Завіт гірший від Старого, бо в Старім пімств Єгови тільки до гробу. Ідея вічної карти належить Новому Завітові. Небо й пекло було дуже зручним методом для контролю людської поведінки і для збереження вірності Церкві. Був час, коли людина очікувала помочі тільки з неба, а чорт сидів у кожнім темнім куточку. Солодкі були обіцянки позагробового життя, такі ж солодкі й сьогодні для засліплених християн. Біблійний Ягве робить собі експеримент з людини, держачи її поміж двома візіями, неба й пекла. Від самих початків християнства принесло пессимізм, аскезу, втечу від життя й надію на Царство Небесне. Бути влюбленим у свою душу є безнадійним оп’янінням, бо душі, як окремої одиниці в тілі, нема. Наука її не знайшла.

Найогиднішою і найреакційнішою проблемою християнської теології є пекло, або вічний вогонь. Цього кошмару не може христианство позбутися, бо це одна з основних догм християнства. Ніякого пекла внизу, а неба вверху, наука не знайшла, все це тільки забобонна фантазія. Що за демон залядував світ мільйонами людей, а потім як сміття вимів їх до пекла? Прелюдом такої жахливої фарси був біблійний потоп. Бог карає пеклом не щоб реформувати, а тільки карати вічно. А де ж голошена християнська любов? Заставити терпіти невинну людину за те, що не мала віри в християнство, є злочином. І що варти слова Луки 6.36: „Будь милосердний, як твій Отець є милосердний!”.

Релігія повинна бути тісно пов’язана з реальним щоденним життям, тоді вона може бути корисна. Роблячи релігію надприродною, держить її подальше від життя і його проблем. Християнство вчить: Не любіть земне, а думайте про небесне. Матей каже 6.19: „Не збираите собі скарбів на землі”. Християнство журиться про спасіння, яке є тільки уявним. Про це не думав Конфуцій, ані Будда, вони журились за земне, здорове, творче. Я повинен найперше знати, що робити на землі. Шукати нам треба розв’язки життя там, де живемо, а не в засвітніх територіях, як небо і рай, бо тоді земне губиться. Ми губимо Україну співаючи „Господи помилуй”. Чи не краще жити повною земного життя з вірою в Вижу Реальність, Або Бога, як силу керівну в житті. Будувати рай на землі є наше завдання. В шляхетному гуманізмі нема такого поняття, як вічна кара.

Ісус каже в Матея 18.3: „Коли не будете як діти, не ввійдете до Царства Небесного”. 1000-ліття християнства є дитячим розумом і тим, що готують 1000-ліття, стелиться дорога до Царства Небесного, тобто нікуди. Для нас ще в 16 в. Гарасим Смотрицький написав „Ключ Царства Небесного”. Там про поневолену бать-

ківчину і про майбутнє укр.народу нічого не говориться.Бо „дітям” батьківщини не треба.Геніальні люди,науковці,філософи,творці й Сорці будуть у пеклі,бо них розум зовсім не дитячий.Вони не „убогі духом”,як хотів Ісус.В земній дійсності,яка дала нам життя,ми вчимось усе більше й хочамо досягнені зараз,а не порожніх обіцянок на посмертя.Християнські духовники не мають права застрашувати людей на дорозі в вічність,не мають теж права зводити на манівці облудними візіямі.Християнство знечінює життя,обіцяючи невідоє посмертя.Ми хочемо жити сьогодні,бо на те нам дане наше дорогоцінне життя..

Наша батьківщина є нашим Царством Небесним і вся планета,де живемо.Чому не будувати його кругом нас?Воскресіння теж річ немислима.Атом і нашого тіла можуть формувати нове життя,але не ту саму ідентичність,яка виросла в обставинах інших і особливих.Ті,що перешкоджають людству правильно жити і згідно з законами Божими,для них оте зачароване „небо”.Як довго існує терор забобону,так довго не буде дійсної свободи і щасливого життя на землі.Якщо існує „небо” то не буде там дискусії,а що варте життя без дискусії,без виміни думок?7 мільйонів нашого народу в Україні згинуло з голоду,небо було глухе.Ті,що заворожені обіцянками Царства Небесного,не знаєть і сьогодні,що їх очікують.Тому й потрапляють до 1000-ліття обману.Але все минає і „небесний трон”порожніє,бо Бог є всюди і його трон весь космос.

Людство ніколи не позбудеться реального світу,в якому живе,в користь незнаного.Християнська надприродність є мумією примітивних часів.Земне життя є нашим призначенням і ніякого „раю” нам не треба,бо є це тільки видумка забобонів умів.Небо кругом нас,але в Біблії ангели по драбині підіймались до неба.Ми живемо в небі,але не бачимо його,заворожені кадилом і кропилом.Проповіді про небо й пекло пусті теревені для морду людської гідності.Ось що каже євангеліст Матей:„Багато прийде від схід-і захід-сонця й засядуть із Абрагамом,Ісааком,Яковом у Царстві Небеснім”.Засідаймо кругом стола,поговорім,подумаймо,як змінити наш стиль життя,заворожений Біблією.Але без Абрагама,Ісаака,залишім іх юдівській історії.Віра в Біблію те саме,що віра в дервишівські закляття й ворожбу,дає згубний фаталізм,сліпий забобон і страх перед надприродним,яке не існує,бо весь світ природний і ми живемо в небі сьогодні.Вчімся його розбудовувати згідно з правдивими законами Божими.

9.Мораль.

Мораль є правилами нашої поведінки.Творець світу дав нам розум,а разом із розумом прокинулась совість,яка бачить що добре,а що зло.Разом із ростом цивілізації збагачувалась мораль і оформлювалась законами людської поведінки.Усі людські суспільства керуються моралю,без якої життя неможливе.Але забобон не~~єтичне~~ християнство створило власну мораль,неземну й утопійну,яка звихнула

людей і навчила їх брехливості, бо ж її реалізувати немислимо. Самогубців аскетів проголосили „святими”, але роблена святість чи побожність не рятує від дикунства і злочинності, її теж не ліквідує.

Досвід 19 віків показав, що те що є забобоном, на завжди залишиться забобоном і позажиттєвим марінням. Людина є твором Божим і не родиться грішною. Адам і Ева юди заборонене яблуко й пізнали що добре і зло, а ми за це відповідаємо. Яке ж було б життя, якби ми не знали, що добре, а що зло? Легенда така ж недоречна, як і все християнство ѹ не походить вона з Палестини, бо значно раніше була вже в Індії легенда про Аленда і Геву. Знання чесноти і гріху не є привілеєм християнства, а загально-людський привілей. А грішник повинен себе рятувати тим, що йому Бог дав, це було розумом, а не християнськими догмами, кайданами старого поганського світу.

Хто не відчуває присутності Божої, того мораль буде невловима. А християнська мораль блистить тільки у проповіді з казальниці, але в житті їй немає місця. Впродовж усієї історії гомонять патетичні проповіді про любов, але рівночасно вереск палених жертв Святої Інквізиції „з любови”. В Матея 5.44 стоїть: „Любіть ворогів ваших”. Церква дуже любила ворогів своїх, бо їх переслідувала, а ми маємо любити ворогів наших, які не допускають до незалежності України.. В Матея 22.39 стоїть: „Люби ближнього твого, як самого себе”. Але наш розум питается, яку вартість має любов ближнього, бо ж любити всіх людей є божевіллям. Також, любити „себе самого” є збоченням. Новітня людина вчиться респектувати інших, а не любити, як хоче християнство. Слово „любов” дуже спотворене, особливо в християнстві. Це слово, так як і „єдність” дуже зрадливе. Сліпа ємоційна любов, без розуму вона є заблудом. Данте в „Божественній Комедії” пише: „Любов ворушить сонце і зорі”. Але скільки шкоди і трагедії може принести любов, про те він не пише.

Патетичні проповіді про любов, а на ділі рабство, навіть тортури й переслідування в минулому. Очевидно, сьогодні світ еволюціонував далеко вперед, дорогою розуму й на переслідування християнство вже не може собі позволити. Ось яка християнська любов: „Коли хто прийде до мене ѹ не зненавидить батька свого, матір, жінку, дітей, брата й сестру, ще й душу свою, не може бути учеником моїм” – так сказав Ісус, а записав Лука 14.26. Слова ці не вимагають пояснення. Любов усіх веде до любови нікого, багато краще людські права сьогодні. В Іvana 2.4 є ще й такі слова Ісуса до своєї матери: „Що мені ѹ тобі, жінко? Ше не прийшов мій час”. Чи ж годиться Ісусові свою маму погірдливо називати „жінко”?

Вірні християни не читають Євангелію, а як читають, не помічають того, що там написано: Павло до Римлян 12.14 пише: „Благословіть тих, що вас переслідують”. Отже ми повинні благословити большевиків, бо вони нас переслідують і ни-

щать.Матей 7.1 пише:„Не судіть,щоб Вас не суджено”.Те саме пише Лука.Але чи ж можливо є жити без оцінки,чи осуду,того що бачимо й переживаємо?Як же тоді знайти напрям у житті?„Не протився злу”-пише Матей 5.39.Очевидно,не евангелисти навчають,а тільки повторяють слова Ісуса.Яка ж ціна людині,що не противиться лихові?Ісус не снав життя,а плавав по ньому як лунатик,а ми маємо його наслідувати.Та й сам він бив мотузям лиходіїв перед храмом,отже противився злу.

Матей записав,що такі слова Ісуса 5.39:„Як тебе хто вдарить у праве лице,настав і друге”.Інтересно було б побачити таку рідкісну людину,яка наставила ліве лице,як ії вдарили в праве.Петро йде вслід Ісуса 3.9:„Не відповідайте злом на зло,чи лайкою за лайку,але навпаки благословіть”.Інтересно порівняти,що думали інші мудреці і проповідники часів Ісуса.Конфуцій казав:„Відплати образу справедливістю,а ченість ченістю”.Сенека радив:„Не роби другому,що ти не хотів би,щоб тобі робили”.Знову ж Арістотель казав:„Наша поведінка повинна бути така,як ми хотіли б,щоб другі з нами так поводились”.Але Ісусові було далеко до такої мудрости.

Нас учат у церкві любити ворогів і молитись за тих,що нас переслідують.В евангелиста Луки 6.29 Ісус каже:„Хто вдарить тебе в лицо,поверни до нього і друге,а хто бере від тебе свиту,не борони йому й сорочки”.Ось Лука те саме пише,що й Матей.І Павло до Тимотея 12.20 пише в тім самім дусі:„Коли твій ворог голодний,накорми його”.Голодна Москва кормиться Україною,не питуючись дозволу.В якій же протилежності звучать такі слова Ісуса в Матея 10.34:„Не прийшов я принести мир,а меч”,але попи говорять тільки про мир.В Луки 22.36 Ісус радить ще краще:„Нехай продастъ свою одежду й купить меча”.Але в Матея 26.52 зовсім протилежне:„Всі,що беруть за меча,від меча й гинуть”.Ось і розбері читачу евангельську правду.Але в хаотичного Ісуса все можливе.

Християнство буде чудову візію заповідю Мойсея,не вбивай”.Тому й послав Єгова їздів до Канаану вбивати всіх кого попали,тому й хрестоносці заливали кров'ю вбитих цілі країни,тому й Свята Інквізиція винищувала альбігензів і валльдензів у Франції,тому й існувала 30-літня війна в Німеччині.Конфуцій крачий,бо радить:„Люби твого друга й будь справедливий до ґорога,без мстивості”.Або таке:„Нагороджувати зло добром?Ні,добро добром,а зло справедливістю”.

Павло до Філіпп'ян 4.6 пише:„Не журіться нічим,але в усьому молитвою і просьбою звертайтесь до Бога”.Але сама молитва без журби порожня.Неморально є видумувати всякі чесноти фальшиві і як бачимо їх у християнстві багато.Життя вимагає журби,щоб здобути необхідне,а подяка за здобуте кріпити на дусі.Не журитись,а тільки жебрати,тоді це звичайна християнська анемія.Ми не зро-

бимо світ кращим, заохочуючи людей бути „убогими духом” жебраками. Таких Богові непотрібно. Особ іще дві речі, які Ісус радить для спасіння, а які належать до люнатичної моральності, ніколи не практикованої. В Матея 5.29: „А як твое око спокушує тебе, ви́рви його й викинь геть”. А в Луки 18.22: „Все, що маєш, продай та й роздай убогим”. Найкраще спасіння наші діла, а вони мусять бути розумні, практичні й корисні для індивіда і для суспільства. І все, що робимо, треба робити з почуттям присутності Божої, а не з забобоном. Бога треба завжди подивляти, але покладатись на себе самих..

Християнство роззброює нас із тих сил, якими обдарував нас Бог. Лука 12.27 записав такі Ісусові слова: „Погляньте на лілеї, як вони розстуть, не працють і не прядуть”. Або таке 12.29: „Не шукайте, що вам їсти, або що пити й не журіться”. Те саме можна знайти і в Матея 6.25. Отже не журімся про завтра, бо воно автоматично само дається, але биймо поклони і просім ласки. А крім того продаймо все, що маємо й відречімся сім'ї. І це називається в християнстві жити повною, щоб заслужити собі на ласку Божу. Чи те все будуть пригадувати нам наші засліплени 1000-літники?

Мандрівний пустельник Ісус не міг мати кращої філософії життя й віри, але нам його наслідувати це летіти в пропасть, або готовати 1000-ліття християнства в Україні.. Іван в 1-му Листі до Всіх 2.15 пише в тому шамому дусі: „Не любіть світу, ані речей у світі. Якщо хтось любить світ, не має любови до Батька”. Але правдива віра, каже, що любити світ це любити Бога, бо він Творець, або Датель Буття. В Луки 5.3 читаць знайде: „Блаженні вбогі, бо ваше Царство Боже”. Але Матей пише протилежне 13.12: „Кожному, що має, дається та прибавиться, а в того, хто не має, забереться й те, що має”. От і путаниця, в якій християнин робиться брехуном і фарисеєм, спираючись на практичний розум.

Особливе приниження жінки знане в християнстві. І хоч культ непорочності „святий”, бо Марія, яка мала п'ятеро дітей, вродила Ісуса „непорочно”, але при шлюбі піл завжди заявляє: „Жінка має боятися чоловіка”. Християнство вважає, що жінка винувати за гріх первородний і результатом того гріху є смерть, як думає Павло, пишучи до Римлян. І якраз Павло причинився найбільше до при ниження жінки, може тому, що мав споторнений зовнішній вигляд. Також Ісус відносився з погордою до своєї мами й називав її „жінко”.

У Павла є такі квіточки: „Я не теплю, щоб жінка вчилася, чи приймала авторитет над чоловіком, замість мовчати” – це в Листі до Тимотея I.2.12. В цьому ж листі 2.9: „Жінки хай не вбираються в модерну одежду, безсоромно і тверезо, з розбудованим волоссям, чи перлами, чи дорогими прикрасами”. І ще таке I.2.11: „Хай жінки, вчаться мовчачки, з повним підчиненням”. Петро тільки підтверджує слова Павла З.1: „Жінки підчиняйтесь вашим власним чоловікам”. В новітніх часах

жінка визволилась із ярма приниження, але в часах першого християнства знана християнська фігура Плотин стидався власного тіла. Також переслідування жінок чарівниць у Середньовіччі не забудеться ніколи.

Відсутність здорової моралі є нашою трагедією. Творча мораль формує творчих одиниць і творчий народ, відпорний на всі удари. Християнська побожність дуже шкідлива, бо руйнує здорову моральну силу, яка насажує свідомість. Побожність і злочин часто живуть разом, а найчастіше побожність і брехня. Християнська побожність є спадциною отруйливого забобону, бо прагдива релігійність є творчою. І в реальному житті штучна християнська моральність не є тою моральністю, яка контролює суспільство, а тільки традиційною декорацією. Почуття гріху не повинно бути пістряком, його можна самому вилікувати, коли є відвага й охота. А ле коли додержуватись того, що писав Павло до Коринтян 4.5: „Не суди нічого перед тим, заки Господь прийде”, то це безнадійне очікування ходячого мертвяка.

19 століть фальшивої моралі, непрактичної, люнатичної, яка з життям зовсім розходилася, залишили сумні сліди. Люди грішили, але Церква ще більше грішила своїм обманом. Римляни мали закон, який став прикладом майбутнього. Алे Павло писав до Галатів 3.11: „Ніхто не є оправданий законом в обличчі Бога”. Нема теж надії, що з християнської моралі виросте щось творче й нове. Отже залишається для нас 1000-ліття заблуду й отруї. В хаосі вириє віра в неноправність людського характеру і є це хаслуга християнства. На щастя наука розробила педагогіку і пам'хологію, як базу формування людського характеру. Як же недоречно пише Павло до Римлян 2.1: „Коли ти судиш, то засуджуєш себе з самого”. Ділити людей на праведників і грішників невірне, бо помилки роблять усі, а злочинців віддають під суд. А вже зовсім недоречні слова Ісуса: „Коли око твоє прішить тебе, то виколи його”, записане в Матея. Бо людина має розум, кращий від ока.

Чи належиться людині нагорода за те, що вірити без доказів, або проти доказів? Виходить, біблійний Бог боявся знання, як і Церква сьогодні. Все мусить відбуватись мовчки, без розуму, без дискусії. Не даром Павло до Коринтян 3.19 писав: „Мудрість цього світу є недоречністю в Бога”. Матей 5.3 записав слова Ісуса: „Блаженні в bogі духом, бо їх є Царство Небесне”. Отже не треба ні розуму, ні інтелекту, бо це все недоречне в Бога. Значить людська цивілізація і знання непотрібні й людству на фальшивій дорозі, бо Бог хоче „убогих духом”. Як же ж ми, українці, збудуємо своє майбутнє, свою державу, як будемо „убогі духом”? Пощо нам своя держава, коли перед нами Царство Небесне? Ос обливо, коли не будемо противитись тим, що над нами панують, сьогодні московській владі. Бо Павло до Римлян писав недвозначно: „Ті, що противляться владі, противляться волі Божій”. А ті, що ^{не} повинуються волі Божій, підуть в огонь вічний. В Матея 25.41

стоять горіючі слова: "Ідіть від мене прокляті в огонь вічний!".

Християнська мораль засвітна, безвартісна, коли загальний напрям моралі є досконалість. В моралі вирішальну правду в найвищу чесноту можна осягнути тільки плекаючи ум. Все, що шкодить умові, шкодить моралі. Чеснота є сама собі. нагородою. Християнської моралі ніхто не додержується, бо якби додержувались, то їх називали би божевільними. Моральні вартості будуть суспільство, а біблійний Декалог теж склали люди. В суспільному житті необхідні правила поведінки, де розумові помагає досвід. Без творчої і здорової моральності життя є блуканням. Тому моральний прогрес через християнську гілокризію й недоречність незвичайно спізнений. Тому й так багато в нас фанатичних і засліплених ювілейників 1000-ліття християнства.

10. Хто ми такі.

Поглянемо на себе самих і на наші можливості. передтим, заки подумаємо про нашу віру. Ми не можемо піднятись вище природи, бо ми є діти природи. Не йдім до церкви, тої поганської яскині, а в природу, бо вона дала нам життя, в ній Царство Боже і всі тайни життя. Чи наша завчена молитва і стогін "помилуй" нас спасе? Якого ж спасіння хочемо? Бути розумною й визволеною від забобону людиною й відчувати на кожному кроці присутність Божу й бачити в природі Бога Творця, або Дателя Буття. Інертна маса парохіян, несвідома живого духа і творчого життя, не всілі бачити світла правди і правдивої святості. Спасати себе при помочі уявних ідолів, це топтати природні вартості. Чистилище, суд, небо, пекло, все те, байочки для неграмотних, для запаморочених забобоном і витріпаною традицією. Весь авторитет походить від нас самих, бо Бог дав нам свідомість і своєбідну волю, щоб ми шукали правди й дороги до Бога. Тому найперше запитаймо: Хто ми такі?

Шевченко правильно пише, що наші раби, "заснули як свиня в калюжі". Тут годиться додати, що прожинувши ті самі раби готовуться до 1000-ліття християнства. Догматизм є характеристикою незрілости. Наш народ не сліпий, але засліплений і незрілий. Бо все, що діється, викликає автоматичні слова "така воля Божа", не хотячи розуміти, що не все є волею Богою, а волею нашою. Бог щедро дає нам повну свободу, тільки християнство держить нас у кайданах рабства духового. Раб стоїть у церкві, і не тільки в церкві, як бездушна статуя. Ми же бідні розумом, уявою, почуттями, але в церковній атмосфері все те спить. І як же солодко спиться під запахом кадила і блиманням свічок.

Ті, що заснули в християнській ілюзії, думають, що найкраще є сліпо вірити й нічим не журитись, бо коли вірять мільйони, то пошо турбуватись і шукати собі неприємностей. Вони не хотять знати, що куди краще є бути чесним, бо це збагачує людську гідність і особисте щастя. Ми ж бо самі собою керуємо, а не Надприрод-

на Істота. Коли ми самітні, звертаймось до Бога, бо ми завжди в його слугині, але ініціатива завжди наша. Не Бог за нами шукає а ми за Богом. Його її шукати не треба, але бути свідомим його присутності. „Хліб наш насущний дай нам днесь” – це не любов Бога, а шукання особистої користі. Ті, що дрімають у християнському забобоні, не знають, хто вони такі. Бо в Діях Апостолів написано: „Видіти пророків і того договору, який Бог зробив із нашими батьками”. Вони, діти України, живуть в атмосфері давнього Ізраїля, навіть того не знаючи. Польща „Христос народів”, як сказав Міцкевич, Росія „Богоносець”, як сказав Достоєвський, з’їдали Україну, як голодні вовки, а ми самі себе з’їдаємо, ось хочби „тисячоліттям християнства”, чи блуканням по пустелях Ізраїля.

Давні релігії гідумирають дуже важко, бо хоч науковці її філософи досліджують потребу новітніх часів, але християнство розбилось на множество сект і сектантам справляє приємність суперечка.. Але нікому не прийде на думку позбутись християнства і стати на нову дорогу, як того хоче життя. Не католиком, православним, баптистом чи іншим треба бути, а людиною і зрозуміти, що дав нам Царгород, Рим, чи інші центри, від яких Україна завжди була залежна. А наше провідне духовенство завжди було на службі чужих сил і авторитетів. Такою дорогою поширилась унія, яка ще більше розорала суцільність народу й забрала його сили на догматичну боротьбу, яка нічогісінько не дала, тільки повну порожнечу. Запитаймось, яка інтелігенція творилася кругом церковщини, хто мав доступ до церковних шкіл і що ті школи взагалі давали для збагачення інтелекту учнів, тоді побачимо хто ми такі. Скільки гроша викинено на будову церков і монастирів, які для освіти, науки й рідної культури крім церковної пустомельщини нічого не дали, бо й мова була не рідна, а така ж мертві, як і сама церква.

Сьогодні глянемо, кругом себе, чи тільки ті люди вартісні, які до церкви ходять? І кожний з нас, навіть якщо він до церкви ходить, спирається на те, що він сам думає, бо того вимагає щоденне життя. Церква старається вмішуватись у громадські справи, щоб зберегти свій авторитет, але авторитет Біблії відійшов на задній план. Обрядові церковні практики тільки притуплюють живий і творчий інтелект, а християни вважають себе абстрактними християнами без науки Христової. Константин, який закріпив християнство в Візантії, замордував свою хінку й дитину, а наш Володимир не був кращий. Володимир „святий” убив князя Рогволода, його хінку й синів, щоб здобути Рогніду. Також убив брата Ярополка в союзі з варягами, мав гарем свій і гарем для війська по більших містах України. А ширив він християнство зовсім не по християнськи, а батогом і мечем.

Ми чванимось, що в Києві було 500 церков. А що воюю нам дали? Наше духовенство по рабськи відносилось до Риму й Візантії і не сприяло самобутності України. Також відношення було до влади в Москві й Варшаві, бо „всяка влада

від Бога". Рим завжди, "з любови" піддержував Варшаву в напрямі окупації України, а Москва пхалась в Україну з мечем і хрестом, "третього Риму". Не даром Лермонтов писав: "Пращай немітая Рассея, страна рабов, страна гаспод". Не тільки в Росії і в Польщі, але всюди християнство злигалось із царями. Наше духовенство прокляло Мазепу, хоч він фінансував монастири в Палестині. А Вишеньський з Афону лаяв українську народну мову і звичаї й називав їх "диявольськими". А зараз безнадійна й рабська жебранина в Ватикані за патріярхатом. А в Америці монахи дітям у школі кажуть: "Бозя по українськи не розуміє". Так помагає нам християнство в визвольній справі, бо "раби повинуйтесь своїм панам".

Християнство вирошує свою засвітньою моралю неймовірних гіпокритів і пристосованців із подвійним говоренням. Не існує ні одна християнська нація, яка "ає довіря до другої. Натомість часті війни й суперечки. Коли виростали оформлені нації на Заході, пересічний українець, коли його запитали, хто він такий, відповідав: "Я православний". Песимізм, гріха первородного" руйнує людину й робить її яничаром християнської догми, без волі, без пошани до гідності людської. 7 мільйонів українців вмерло з голоду за повелінням тирана Сталіна, чи хто боронився? Де подівся геройчний дух наших скитів, антів і запорожців? Просити біблійного Єгову, Ісуса, чит. зв. Покрову о поміч є наївністю. "Не складай собі скарбів на землі" - крякали як ворони попи. Але найбільші скарби це розум, освіта, суспільна свідомість і гідність людська, визволена від всякого віджилого забобону. Єдиний світ, без поганського неба, не руйнує авторитету Бога, а його поглиблиє і звільняє від страху.

Людина відроджується, коли позбудеться страху й забобону. Адам не послухав Бога? Всі християни не слухають Бога, бо Адам, як і всі ми, хотів знати. Знання велика сила в житті й життя без знання не є життям, а тільки животінням. Ціна людині в його свідомості й почуваннях. Різниця в інтелекті це різниця в продуктивності, але "блаженні є богі духом", бо їм не потрібний інтелект. Людський інтелект домагається правди, широти, краси, участі і все те за законом Божим. Чи ж не варто би віддати неділю, щоб познайомитись з іншими релігіями, а тоді побачимо вартість християнства й потребу країні віри. Бо наш ум завжди вимагає якогось вияснення містерії буття й нашого існування. Збуджена людина старається пізнати світ, починаючи від себе самого, щоб відповісти на питання: Хто я такий?

Не дивлячись на Біблію й на Церкву, ми до деякої міри все-таки цивілізувались. Але незнання її забобон залишили нас далеко позаду прогресу. Забобон недопускав інтелектуального світла. Серед тисячолітників є такі, завзяті, які кажуть, що християнство навчило нас культури, але не кажуть якої. Все минає і звільна виростають людські права, які жодне християнство чи комунізм не зу-

міють здати, бо такий закон природи. Людина більша від усіх комарів, забобонів і привидів. Наші можливості мають дуже глибокі ресурси, з яких поки що ледве користаємо. Але прийде час і на те. Одне доказав нам чарід, що він незнищимий. Не буде наш патріотизм пустою фразою, коли перестанемо мертвю догмою відвати батьківщину.

Якби світ послухав попів, ми всі були б сьогодні ідіотами. Але сьогодні вже багато розумних і незалежних людей. Спокійно буде вмирати зі свідомістю, що ми не були гіпокритами і мали відвагу визволитись із ярма забобону. Бо без відваги ніяк не обійтися. Ми всі є подорожниками і кожний крок треба перевіряти, щоб вийти на пряму дорогу і не заблудити. Сократ сказав мудро: "Неперевірене життя не варто жити". Тому питаймо себе самих, як прожили ми життя, яка з того користь і куди зміряємо. Особистий досвід для особистого досвіду невистачальний, бо ми не живемо тільки для себе самих. Ми живемо в суспільстві, в народі і в світі. Людина сама від себе і від людей втікати не повинна, щоб бути ангелом, як того хоче християнство, бо людина щось важніше від уявного ангела. На ній спирається майбутнє.

Бог дав нам наш мозок, але для християнства думати є злочином, тільки молитись треба. Нема великої заслуги молитись за себе самого. Молитва перед гівтаром є стрілгнням у порожнечу. Бібліотека кращий віттар. Релігійність вроджена кожній людині і від нас залежить, куди її спрямуємо. Не про смерть думати треба, як хоче християнство, а про життя, яке є відкритою дорогою. І хоч ми походимо від звірят, але в нас є особливe положення, бо ми одержали від Бога розум і совість, щоб промоцювати дорогу в майбутнє. В світі злива технології і сумні вісти з України, а ми будуємо церкви і стогнемо "Господи помилуй". Т. Шевченко сказав колись: "О, роде суєтний, проклятий, коли ти видохнеш!"

11. Віра.

Не вузька церковщина нам потрібна, а всеохоплюча віра. Теологія, як підставка віри, тоді прогресивна, коли вона йде разом із наукою, коли вона здобула досвідом і дослідом. А дослід вимагає гармонії з інтелектом. Релігійні сумнів повинен збуджувати до досліду і тільки нічим не гальмований дослід корисний для поглиблення віри. Релігія, яка не підтверджує вартості правди і знання, добра і краси, є фальшивою.

Правда не може будуватися на чудах, відірваних від дійсності, бо сама дійсність є найбільшим чудом. Коли факти, які сходяться з розумом, зрозумілі і приемливі, тоді її релігія, збудована на фактах, приемлива і корисна. В давнину, коли розум спав, будовано релігії на забобоні і на видуманих чудах. Сьогодні ми значно підростили її релігію забобону замінила релігія еволюції, а давні релігії повинні відійти до музеїв, юди потрібна релігія одужовлена правдивою ві-

рою, без якієї мертвої доктрини їй радісна для всіх.

Замість до церкви на замороження йдім у природу на оживлення. Ми надежимо до природи, твору Божого, ми ії учасники і її треба постійно вивчати. Нема нічого кращого в природі як причина її наслідок, те саме в нашому організмі. Євангелія каже не дбати про земні справи і таких звікачів від життя завжди було доволі багато по монастирях. Але, від земних спраз ми не втечимо, бо на землі живемо й ми є господарями землі. Втікають непотрібно тільки ті, що думають про якесь фантастичне Царство Небесне, або рай. І втеча не є здібністю, а ні побожністю.

Правдива релігія об'єднує й розвиває різні країні людські здібності, робить людину тим, чим його хоче зробити закон природи. Бо закони природи є Богом силами, яка по мистецьки буде життя і всі чарівні прояви природи. Наша віра пов'язана з вірою в нашу досконалість і наше покликання на землі, бо люди є передовими загонами прогресу. Наша думка є формою сили і її вбивати не годиться, бо не "блаженні убогі духом", а блаженні ті, що думають. Ми є такі, як наша думка, така ж і наша віра. Тільки думка може сприйняти глибоко її вірно релігію, ії перевірити й зирішти нашу гідність і щастя..

Чому ми робимо помилки? Бо фальшивих доріг багато, а правдива тільки одна до тої самої цілі. Дійсна релігія є підчинення страстей інтелектові. Це вміє це робити, тоді він на добрій дорозі. Сама віра і сліпі релігійні почування не вистачають, бо вони можуть завести на манівці. Кожна релігія, а вони в сучасному світі дуже вже перестарілі, вважає, що вона найкраща. Серед укр. народу віра християнська стала справою національною, святою, повітрям для віддиху, але повітрям нечистим, важким і одурманюючим. Без віри життя порожнє, але віра не првинна блукати манівцями, або бути безекрітично мертвю тоді, коли життя буде розум. Також що варта релігія, яка піддержує тривогу кличем "бійся Бога". Така релігія робить нас отарою заляканіх овець, бо ум паралізується під впливом страху й непевності. Безвартісна та релігія, що збудована на страху, бо тоді думка хвора й розгублена.

В релігії не сміє бути обману обіцянками про уявне "спасіння". Дійсне спасіння в правильному житті і правильній вірі. Християнство це інерція, розум це зміна й ріст, також це наша Євангелія. Біль і терпіння є на те, щоб їх усунути, а не як засоби, вищого життя з надією на спасіння. Павло, хоч і був освічений як ті часи, писав до Галатів 2.16: "Людина не є оправдана дією законів, але вірою в Ісуса Христа". Отже це те, чого хоче християнство, сліпої віри. Християнство теж хоче, щоб ми відреклися всього. То пощо ж усе існує? Чи ми наші щадності інвестуємо в компанії, про яку нічого не знаємо?

Бути агностиком, або атеїстом, є тим самим, що бути сліпим. Такі ж сліпі.

і християни, бо не знають, що вірити. Матеріялісти вірять в матерію і її живучість, але не запитається, що ж таке та живучість. Адже між матерією й духом нема основної різниці, бо дутг є тою силою, яка ворушить атоми. А матерія складається з атомів. Та ж сила мусить мати якесь джерело. Бе збожжя там, де ідоли й неправда, а християнство не тільки ідолатрія, але й неправда. Християнство будували вбивники, тираны, ігноранти і брехуни. А лихо і гріх вони переслали в дільницю "нечистої сили", або чортів. Тимчасом часом лиха буває і людина. Знання, яке християнство так не любить, не є нерухоме, а має принцип самопоправи й перевірки, чого не має християнство. Павло до Римлян 6.14 пише: "Бо ви не є під законом, тільки під ласкою". Закон спирається на розум, а ласки шукає сліпа віра. Передхристиянська віра наших предків була многобожна, але шляхетна, сліди її в колядах, веснянках і звичаях. Вона є джерелом рідної культури, яка в живому народі не стигне, а постійно багатіє.

Нема ніякого окремого надприродного світу, а наука й релігія повинні йти разом. Забобонні писання примітивного світу ніяк не можна вважати "об'явленням" і святістю. Правда Божа об'являється розумом і рівень розуму вирішує. Сама уява в дорозі до правди краща від християнських фантазій. Віра, яка вчила коритись, була дуже вигідна для пануючих, а в жidів вона була їхнім патріотизмом і самозбереженням у трагічному положенні. Сама віра, без розуму, не спасає людину, бо віра буває сліпа й забобонна, як це є з християнством. Дійсна релігія є реакцією цілої особистості людини до досвіду про все світ і буття в цілому. Завдання релігії є злагатити інтелект і шляхетність, бо те, що збудоване на інтелекті і шляхетності, є тривке.

Протодоксальна релігія звільна відумирає в цивілізованому світі, бо суттю християнства є інерція, а суттю науки є прогрес і зміна. Римляни збудували суспільний закон, який у кращому вигляді існує до сьогодні. Але Павло писав до Римлян: "Христос визволив нас від прокляття закону". Павло не міг зрозуміти того, що закони науки є законами Божими. Неможна відкрити закони Божі, не ступіючи всього, що існує. Ніхто не може контролювати завжди сліпу віру й вірити в незнане, бо жива свідомість домагається світла. Вимогою новітніх часів є релігія базована на розумі, візії і скалі вартостей, бо релігія й наука себе взаємно доповнюють. Коперникову систему папа відкинув, а Джордано Бруно живцем спалив, а Галілео засудив, але це не помогло, бо правда непобідима.

Закони еволюції змінили свідомість людини. Не тільки змінили, але і злагатили. Розум треба постійно кормити, бо він завжди голотний. Свята Трійця в науці: Розум, обсервація, дослід. В наших предків сонце було символом розуму і правди, а не звірі, як у єгиптян. Інтелектуальна свобода - сонце ума. Людські вартості не забобони, вони виринають законно з еволюцією людства й життя на зем-

лі.Життя вимагає сьогодні правдивої віри,яка допоможе переносити болі. Й удали і збудувати краще життя..Релігія не тільки теорія, а й само життя, якого знання рятує від забобону і збочень і формує цілісну й вартісну людину.

Правдива віра та, яка народ відроджує і з н волі випроваджує. М. Руденко, який сьогодні знаходиться в большевицькому концтаборі, каже: „Л без віри хто же ми? Тільки звірі з моском недорозвиненим, драглисним”. Релігія природна функція, як істи, рідніхати, вона гармонізує наші найкращі почуття й думки. Чезрез фальшиву не розуміємо Божої правди. Яка б не була віра, вона мусить бути на рівні інтелекту, який досліджуючи зміцнить віру, але не знищить. Тому знання віри важніше всього іншого.

12. Висновки.

Прийде той час, коли весь світ буде цивілізований, а де будемо ми? 1000-ліття і штывне зберігання християнства говорить про нашу слабість і безвиглядність. Ми є досі в тіні хреста, але епоха вимагає іншого розуміння дійсності й віри. Ми ще й досі слухаємо Матея, який написав 8.4: „Принеси дар, що приказав Мойсей”. Ми приносимо в дар забобонові себе самих. І мільйони вдають, що вірять в те, в що не вірять. А крім того повне роз’єднання релігійне й політичне, зовсім згідне зі словами Ісуса, які записав Лука. 12.51: „Чи думаете, що я прийшов мир дати на землі? Ні, кажу вам, а роз’єднання”. Ми не є зовсім людськими, як довго не знайдемо себе, своє місце на скелі еволюції. Вона, за законами Божими, проходить скрізь. Яка ж буде наша доля в наразі магії й забобону, які давно вже відхилили своє. Буруні кроки історії затопчуть жертви минулого, те саме буде з нами, якщо не прокинемось.

Людина мусить мати якісь ідеали, які одуховлювали б її. Правду й чесноту треба поставити на перше місце. Кожна дохтрина, яка не може бути досліджена, не варта уваги чесної людінн. Коли християнство вмішується вперто всюди, то треба теж відважно сказати правду. І. Франко вірно поставився до Біблії. За те на його голову посыпалась буря негодування. Правдива Біблія це сума всього знання. Не дивлячись на терор, знайшлися одиниці, готові вмерти за правду. Всі ми хочемо творчої укр. людінн, тимбільше в духовій ділянці, як релігія. Чому ж мовчимо? Ба, не тільки мовчимо, але й готовісь до 1000-ліття заблуду. Людський ум вимагає теорії відносно незнаного, в яку він може володити свою віру й бути спокійним. Ніщо не живе вічно, тільки правда, яка ніщо не завдячує Церкві. Там святість, де правда і в правді відродимось, а не в 1000-літті обману й відхилого забобону.

Особисте спасіння важне тоді, коли пов’язане з загальним спасінням. Що ж таке дійсне спасіння? Це здорове й чесне життя. Теорія еволюції не знає ніякого гріха первородного, якому ми віддаємо стільки уваги. Святощі Голгофи, с-

русаляму, Біблесму, Портану нам чужі. І Абрагам не з начин батьком, хоч Павло до Римлян 4.17 писє: „Я зробив тебе батьком багатьох народів”. Либо від батьківщини на першому місці. І нас спасає незалежність і думка, таючи вибів поміж цілісністю й забобоном, поміж земною і позасвітією. Прояви щігликої аскези й духової склерози вже нікого не переносить. Обезцінюючи людину, християнство створило пропасть на дорозі розвитку цивілізації. Завданням нашим своїм є створити єдину релігію для всього людства. Вона буде вбрана в національні форми, близькі свідомості кожного народу. Тоді ми будемо дійсними людьми, як того хочуть закони Божі.

Не дивлячись на вік жахливого терору, не зуміла Церква смигти свободіну думку. Петро в листі до Всіх 1.4.7 писав: „Кінець усього наближається”. Тими словіщими словами пробувала Церква застрашувати народи. Палестина, „Свята Земля”, чим вона свята? Її освятили кров'ю хрестоносці й араби. Ми чванимося „Софією”, чужа архітектура й назва чужа. А де наша самобутність? Єрусалим став для нас центром світу й ми прийняли чужі імена: Михайло, Іван, Марія, Марта, Матвій, Лука, Ярема, Яків та інші.

Пагло до Ефесян 5.24 писав: „Як Церква підчинена Христові, так і жінка хай буде підчинена чоловікові в усьому”. Не дивлячись на Церкву, людина знайшла, що її релігія невірна. Наука збудувала Академію, Церква забобон і Інквізіцію. Завдяки медицині її дісті життя стало довше і здоровіше, відійшли жахливі пошесті Середньовіччя, яке нектувало науковою й розумом. Чи ю вертаємося із нашим 1000-літтям до Темних Віків? Християнська Церква в'ганиця, бо життя гомонить кругом у великій Церкві життя. Ріст населення зовсім не означає прогресу, але Церква проти контролі породів. Стоїть гостра проблема знайти контакт із повнішою реальністю, а не плісніти в церковній клітці.

Терпіла мучениця Україна впродовж горезвісного тисячоліття. А Біблія, як той пістряк, роз'їдала наше національне життя. Гнобила нас жорстока Польща й Москва і їм помогала Церква, а ми стогнали жалісно по рабськи „Господи помилуй”.Хоч і були спонтанні зриви до свободи, Гонти, Залізняка, Мазепи й Запорозька Республіка, єдина республіка свободи в Європі, але все розтоптали вороги з хрестом у руках. Ісус в Луки 39.27 каже: „А тих моїх ворогів, що не хотіли, щоб я царював над ними, приведіть сюди тай повбивайте переді мною”. Це так з „любові до ворогів”.

Хмельницький у Переяславі не шукав пана, а союзника, але Москва отукала й отукує сьогодні. Борці за свободу пішли осушувати болота за Петра й Катерини. Врешті Ємський Указ заборонив укр. мову 1876 р., хоч Церква ніколи її не вживала. В Укр. Державі 1918 р. один тільки митрополит Липківський знайшовся, який проголосив Незалежну УкрЦеркву, але її, як і державу, розтоптали ботьшеви-

чи. Історія наша вимагає очистити нашу національну свідомість від погубних впливів християнства, яке вчить „Всяка влада від Бога” й „раби повинуйтесь своїм панам”. Приватне спасіння християнства не можна відділити від публічного, бо ми вродились у суспільстві.

Щастя в незалежності, без духів і забобонів. Прогнати чортів і ангелів означає визволитись від хворобливого кошмару і стати людиною. Для визволеної людини космос його дім. Наша повинність супроти суспільства й батьківщини, а не супроти ідолів. Ми самі розв’язуємо наші проблеми, Бог не вмішується. На нас впливають різні речі, але ми самі себе контролюємо. Согодні ми залежні від досліду і прогресу правди. Тільки свободолюбні й толерантні аристократи духу й серця ведуть перед в історії. Нам треба багато інформації про себе самих і світ, щоб ми могли дальше носа бачити. Світ ніколи не піде визволяти нашу поневолену батьківщину. Ми ті, що самі себе поневолюють християнством і духововою інерцією. Повне життя, а не вегетація в кошмарах забобону й поганства, а будування суспільства, батьківщини й майбутнього.

Однока дорога до щастя це других зробити щасливими, а не себе самого спасати, як того хоче християнство. Ми цивілізуємо сьогодні давніх богів і вивчаємо ті умовини, в яких вони постали. До громади давніх богів належать і християнські ідоли. Попи й парохи мусять зникнути, а на їх місце прийде учитель і послідник. „Поруйнуйте жертвники їхні” написане в Мойсея 5.12.3. Отже поруйнуймо Мойсеєві і християнські жертвники, бо всі вони були тільки етапом розвитку релігійної свідомості. Традиції треба постійно перевіряти, бо вони від живуться. А в сусідів варто повчитись, коли є щось корисне.

Ні Мойсей, ні Христос, ні Ленін, не є нашими законодавцями, але коли ми щось приймаємо від других, то завжди перевіряємо. Розум і наука шукають і перевіряють для прогресу і правди, християнство не перевіряє нікого, бо є це мертві догми, як каміння на дорозі. Каміння можна розбити, але не переробити. Такою ж мертвог є і марксівська доктрина. Людина храм, пошо засмічувати його, пошо чуйнувати розум і знання. Весняна чистка в домі завжди відсвіжує. Будьмо дослідниками, а не сліпими послідовниками.

Світ звільна виростав від непам’ятних часів до все вищої релігійної свідомості, бо життя-буття завжди вимагає якогось пояснення, особливо в органічному співвідношенні зі збирнотою. Релігія має помогти людині жити свободно і щасливо. Треба дорожити тим, що божеське в нас і кругом нас і оживити для добра збирноти, батьківщини й людства. Вибираймо: Ідолопоклонне християнство, чи дієтичний, або обожнений гуманізм. Божа сила, як найвища святість, є всюди в вислові краси й логічної правди. Наше людське право повнею користати з Божої присутності. І тому необхідна кошплетна духовна революція, щоб позбу-

тись залішків відхилого забобону "чикунства. Релігія є продуктом еволюції й не може стояти на місці перукомо. А життя, природа і космос без Бога є недоречністю. Незнаність і вічна живучість всеохоплюючої Божої сили говорить сама за себе.

Само життя, само наше існування є святістю й марнувати його не годиться. Християнський двуалістичний світ роздвоює й розброює людину. Весь світ є цілісний і ніякого дуалізму немає. Смерть не є знищеннем, а зміною. Страх перед вічним вогнем є видумкою християнства, щоб панувати. Догматичне християнство судорожно пробує сьогодні відмітологізувати себе, але це неможливо, бо все ю належить до давніх часів. З християнською теологією ми скоро покінчимо, але ніколи не покінчимо з природою. Бог світла, дух знання, Божий інтелект постійно росте й поширяється. То не значить, що його раніше не було, але ми його не знали. Людство виростає, бо люди хочуть жити краще й розумніше. Ми можемо завоювати природу тільки, вивчаючи її й підчиняючись її законам, бо закони природи є законами Божими.

Без релігії життя не має змислу, даймо йому новий зміст. Кай світ знає, що ми правду й розум зробили нашим національним знаменем віри. Україна є колишньою всією білої раси, кай же стане колишньою нового світла правди Божої, після безконечних терпінь і знущань. Кожний атом у нашему тілі говорить про нашу місію. Як атом до нашого тіла, так ми до батьківщини й людства. Або ми розвіємося в димах забобону й мертвого ідолопоклонства, або підемо вперед за законами еволюції, відродившись.

Горезвісне. Й зільвомське 1000-ліття є гробом. Голос науковця важкіший від голосу попа. Роблення християнства інструментом національної політики, як 1000-ліття християнства, є абсурдом. Сьогодні ми діти світла й розуму, позбувши забобонної магії й ігноранції. Релігія, яка не є ствердженимм правди, знання, краси, добра і шляхетності, є фальшивою. Ми готовімося до більшового тисячоліття. Це залишить дуже сумне п'ятно на нашій трагічній історії. Але правда таки побіде, бо Бог наїзника правда.. Могутні слова Т.Шевченка кай лунають серед нас: "Любіть Україну, любіть її во врем'я люті".

Ціна 5 Доларів

AT CALL INSTANT PRINT, WOLLONGONG, (042) 271090.